

ดาวตก
ผีเสื้อ
กระป๋อง

เล่ม

2

คำนำสำนักพิมพ์

ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ เป็นอมตะผลงานของมังกรโบราณผู้ล่วงลับ “โก้วเล้ง” สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คพิมพ์ใหม่ ได้รับลิขสิทธิ์ถูกต้อง

ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ เรื่องราวเล่าถึงบุคคลอันมากสีสัน ทั้งมือสังหาร ผู้แสวงหาอิสระแห่งชีวิต หญิงงามผู้มีอดีตอันรันทด และชายชราผู้กุมอำนาจแห่งยุทธจักร

ยุทธจักรภายใต้ปลายปากกาของโก้วเล้งเต็มไปด้วยปรัชญาความคมคาย และความขบถย้อนหักเหลี่ยมซึ่งเหลี่ยม โดยเฉพาะในดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ “ยุทธจักร” ของโก้วเล้งในเรื่องนี้ยิ่งโดดเด่นเป็นพิเศษ สมกับที่เป็นผลงานที่ได้รับการยอมรับและกล่าวถึงในอันดับต้นๆ ของปรมาจารย์นักเขียนท่านนี้

ด้วยจิตคารวะ

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊ค

คำนำผู้แปล

เรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ เป็นผลงานที่ได้รับการกล่าวขวัญถึงมากที่สุดเรื่องหนึ่งของโก้วเล้ง มังกรโบราณผู้ล่วงลับ จัดอยู่ในชุดยุทธจักรนวนิยายอมตะตลอดกาล สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์จัดพิมพ์โดยได้รับมอบลิขสิทธิ์จากสำนักพิมพ์ Laureate Book แห่งไต้หวันอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

โก้วเล้งเขียนดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ โดยดัดแปลงจากเรื่อง เดอะก๊อดฟาเธอร์ ของมาริโอ ปูโซ เขียนถึงเรื่องราวของดอน คอร์ลีโอเน ผู้เสนอในสิ่งที่ท่านปฏิเสธไม่ได้ ซึ่งโก้วเล้งได้สร้างตัวละครชื่อซุนเจ็กแป๊ะ หรือที่ผู้คนทั่วไปเรียกขานด้วยความยกย่องว่าเล่าแป๊ะ (ท่านลุง)

..

เม่งแซฮุ้นถอนกระบี่ออกในบัดดล หยาดโลหิตกระเซ็นช่านดุจม่านหมอกแผ่กระจาย หมอกโลหิตบดบังสายตาทุกคน ประกายกระบี่ที่เจิดจ้าดุจสายฟ้า กระชากขวัญวิญญาณทุกคนกระเจิดกระเจิง แต่หลังจากฆ่าคนเม่งแซฮุ้นต้องร่ำสุราเล่นพนัน เสาะหานางบำเรอสะคราญโฉม เพื่อลิ้มเลือนเรื่องการฆ่าคนไปสิ้น

เรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ เป็นตำนานเรื่องราวของนักฆ่าเม่งแซฮุ้น ผีเสื้อเขียวเตี้ยบ และตัวแทนแห่งอำนาจคือเล่าแป๊ะ ความรักอันลึกซึ้งตรึงใจ การทรยศหักหลังที่คาดคิดไม่ถึง และเป็นบทพิสูจน์ของคำว่า “ศัตรูที่น่ากลัวที่สุด คือสหายที่อยู่ข้างกาย” นั่นเอง

น.นพรัตน์

ระหว่งการเลือกเฟ้น

ตอนนี้แม้ไม่ใช่ยามเที่ยงคืน แต่ภายในห้องปราศจากบุคคลอื่นอีก

เม่งแซฮุ้นฟุบกายอยู่บนเตียง น้ำตาราดรดหมอนหนุนจนเปียกโชก

...เซี่ยวเตียบเป็นธิดาของเล่าเป๊ยะ

...ท่านไม่อาจฆ่าเล่าเป๊ยะ

เอียบเซี่ยงที่สละชีวิตตนเองเพราะเพื่อบ่งบอกเรื่องสองประการนี้

ต่อเม่งแซฮุ้น

เอียบเซี่ยงต้องการให้มันมีชีวิตสืบทอดอยู่ร่วมกับเซี่ยวเตียบ ครองคู่

กันอย่างเป็นสุข

นี่เป็นเรื่องที่เอียบเซี่ยงทำไม่ได้

...แล้วเรากระทำได้หรือ?

เม่งแซฮุ้นกำหมัดแน่นแน่น สัตย์สาบานต่อตนเองว่าต้องกระทำให้
จงได้

นี่เป็นหนทางเดียวที่มันจะทดแทนเอียบเซี่ยงได้

เม่งแซฮุ้นแม้ยังติดค้างพระคุณเกล้าตัวมากมาย แต่ภายหน้ายังมี
หนทางทดแทนได้

เม่งแซฮุ้นต้องถอนตัวจากภารกิจครั้งนี้ ออกจากสถานที่นี้ในบัดดล
แต่มันออกไปได้หรือ?

นอกอุทยานมีสุสานจำนวนมาก ภายในหลุมล้วนกลบฝัง “สหาย” ของ
เล่าแป๊ะ

...ไม่ว่าผู้ใด ขอเพียงเข้าร่วมขบวนการพวกเราก็อย่าหมายปลื้กตัว
ผละจาก

...ท่านแม่ต้องตาย ก็ตายในที่นี้

...แต่ไม่ว่าเป็นหรือตาย เล่าแป๊ะจะดูแลท่านเป็นอย่างดี

นี่เป็นคำพูดที่ลูกเฮียงซวงกล่าวกับเม่งแซฮุ้นขณะผ่านหลุมฝังศพ
เหล่านั้น ขณะว่ากล่าว จิตใจลูกเฮียงซวงคล้ายสะทสะท้านยิ่ง

เม่งแซฮุ้นตอนนั้นไม่ทราบ ลูกเฮียงซวงกล่าวด้วยความสะทสะท้าน
หรือกำลังกระตุ้นเตือนสติมัน

เม่งแซฮุ้นมักรู้สึก ท่าทีที่ลูกเฮียงซวงแสดงต่อมันพิเศษพิสดารยิ่ง
โดยเฉพาะเมื่อครู่ขณะให้มันปลิดชีวิตเอี้ยบเซียง ท่าทีของมันยิ่งลึกล้ำ
คล้ายล่วงรู้ความลับของมันและความสัมพันธ์ระหว่างมันกับเอี้ยบเซียง

แต่ลูกเฮียงซวงไม่ได้คุกคามมันกระทำเรื่องราวใดๆ

...ลูกเฮียงซวงอาจยินยอมปลดปล่อยเราไป แต่เล็กบ่วงเทียนเล่า?

ขณะที่จิตใจอันพลุ่งพล่านของเม่งแซฮุ้นค่อยสงบลง เริ่มครุ่นคิดถึง
เรื่องราวมากมายกว่านี้

...กระทั่งเอี้ยบเซียงยังทราบที่ไม่สามารถฆ่าเล่าแป๊ะ เล็กบ่วงเทียน
ไหนเลยไม่ทราบได้?

...ความสัมพันธ์ระหว่างเล็กบ่วงเทียนกับเล่าแป๊ะสนิทสนมกว่าทุกคน
ย่อมต้องเข้าใจเล่าแป๊ะกระจ่างกว่าบุคคลอื่น

...มันเมื่อทราบที่เราไม่สามารถสังหารเล่าแป๊ะ ไฉนยังว่าจ้างเรา
มาปฏิบัติภารกิจครั้งนี้?

น้ำตาเม่งแซฮุ้นเหือดแห้ง ใจกลางฝ่ามือกลับปรากฏเหงื่อเยียบ
ไหลซึม

เม่งแซฮุ้นพลันพบว่าแผนการของเล็กบ่วงเทียนยังลึกซึ้งน่าสะพรึง
กลัวกว่าที่มันคาดคิดไว้มากนัก

จุดมุ่งหมายสำคัญในแผนการครั้งนี้มิใช่ให้เม่งแซฮุ้นสังหารเล่าแป๊ะ
หากแต่เล็กบ่วงเทียนคิดใช้เม่งแซฮุ้นเป็นบันได เล็กบ่วงเทียนจะอาศัย
บันไดนี้เหยียบย่ำขึ้นไปเพื่อบรรลุถึงจุดหมาย

ความคับแค้นรันทดของเม่งแซฮุ้นพลันแปรเปลี่ยนเป็นเดือดดาล
ทะยานจิต

ไม่มีผู้ใดยินยอมเป็นบันไดของบุคคลอื่น ให้ผู้อื่นเหยียบข้ามศีรษะ
ตัวเองไป

เม่งแซฮุ้นลุกขึ้นนั่งเฝ้ารอคอย

มันกำลังรอคอยเล็กบ่วงเทียน

เม่งแซฮุ้นทราบดี เล็กบ่วงเทียนไม่ยินยอมให้มันไป ต้องรูดมา
เสาะหามันแน่นอน

เล็กบ่วงเทียนมาเร็วกว่าที่เม่งแซฮุ้นคาดคำนวณไว้เสียอีก

ลูกเฮียงซวงยังไม่กลับมา ห้องหับนี้คล้ายไม่มีผู้อื่นปะปนอยู่ จึง
สงบสงัดยิ่ง ดังนั้นเล็กบ่วงเทียนพอผลึกประตูเข้ามา เม่งแซฮุ้นก็ได้ยิน
เสียงฝีเท้ามัน

ฝีเท้าเล็กบ่วงเทียนแผ่วหุ่มและเนิบนาบ คล้ายกลับมาถึงเคหสถาน
ของตนเอง แสดงว่ากับเรื่องทุกประการล้วนเปี่ยมความเชื่อมั่น

สีหน้าท่าทีเล็กบ่วงเทียนยิ่งหนักแน่นเยือกเย็น ไม่ว่าจะดูอย่างไร ก็
ไม่คล้ายเป็นคนทรยศที่มีอคติเคลือบแฝง

ไม่ว่าผู้ใดคิดขायบุคคลเฮียงเล่าแป๊ะ อดบังเกิดความไหวหวั่น ไม่

สบายใจมิได้ แต่มันกลับนอกเหนือกฎเกณฑ์

ใบหน้าเล็กบ่วงเทียนยังประดับด้วยรอยยิ้มน้อยๆ เป็นรอยยิ้มที่ยึดถือบุคคลอื่นเป็นตัวใจม

เม่งแซฮุ้นพยายามข่มความพลุ่งพล่านดาลใจ กล่าวเสียงเย็นชา “ท่านมาทำอะไร?”

เล็กบ่วงเทียนยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ไม่มีใด เราเพียงแวะมาดูว่าท่านตระเตรียมพร้อมแล้วหรือไม่ ตอนนี้อยู่ใกล้ถึงเวลาแล้ว”

“ข้าพเจ้าไม่ได้ตระเตรียม”

“ไม่ได้ตระเตรียม? ไม่ว่าท่านมีประสบการณ์ฆ่าคนมากมายปานใด ก่อนลงมือฆ่าคนยังสมควรตระเตรียมตัว”

เม่งแซฮุ้นสอดคำขึ้น “ข้าพเจ้าไม่ได้ตระเตรียมฆ่าคน”

“แต่ท่านมีโอกาสไม่ฆ่า”

“หาก मैं ข้าพเจ้าต้องฆ่าคน คนที่ฆ่าไม่ใช่เล่าแป๊ะ หากแต่เป็นท่าน!”

เล็กบ่วงเทียนคล้ายตื่นตระหนกยิ่ง กล่าวว่า “ฆ่าเรา? เพราะเหตุใด?”

“เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่ชมชอบให้ผู้คนเหยียบข้ามศีรษะไป ทั้งไม่ต้องการถูกคนใช้เป็นบันได”

“บันไดอันใด?”

“ท่านที่ว่าจ้างข้าพเจ้ามาไม่ได้มุ่งหวังให้ข้าพเจ้าฆ่าเล่าแป๊ะจริงๆ เนื่องเพราะท่านทราบแต่แรกว่าข้าพเจ้าไม่มีโอกาสลงมือสำเร็จ”

สีหน้าเล็กบ่วงเทียนปราศจากความรู้สึกใดๆ แต่แก้วตากลับหดเล็กลง กล่าวว่า “อย่างนั้นเราไยต้องว่าจ้างท่าน?”

“อาจบางที่ท่านมีแผนประทุษร้ายเล่าแป๊ะแล้ว มิหนำซ้ำเชื่อว่าต้องประสบความสำเร็จ”

“เยี่ยงนั้นเรายังไม่ต้องการว่าจ้างท่านมา”

“แต่ท่านไม่กล้าแบกรับความผิดประทุษร้ายเล่าแป๊ะ เนื่องจาก

ท่านกริ่งเกรงผู้อื่นล้างแค้นให้กับเล่าเป๊ะ ยิ่งกริ่งเกรงบุคคลอื่นไม่ยอมรับโทษทัณฑ์แทนท่าน ดังนั้นให้ข้าพเจ้ามารับแทน”

เล็กบ่วงเทียนเค้นเสียงว่า “บอกต่อไป”

“ท่านให้ข้าพเจ้าซ่อนตัวในถ้ำโพรงใต้พงเบญจมาศ ตรีเตรียมประทุษร้ายเล่าเป๊ะ แต่ข้าพเจ้าอาจไม่มีโอกาสลงมือ ท่านก็พบเห็นข้าพเจ้าก่อน”

“ยังมีเล่า?”

“นับแต่ข้าพเจ้าเหยียบย่างมาอยู่ที่นี้ ท่านก็แสดงท่าที่ไม่เชื่อถือข้าพเจ้าเล่าเป๊ะยอมไม่ระวางสงสัยว่าแผนการนี้เป็นท่านวางไว้ หากท่านคร่ากุ่มมีอเพศฆาตให้กับเล่าเป๊ะ มันยอมเชื่อถือท่านกว่าเดิม”

เล็กบ่วงเทียนกล่าวว่า “จากนั้นเล่า?”

“ท่านจะลงมือต่อเล่าเป๊ะในช่วงเวลาที่มันเชื่อถือท่านที่สุด!”

“ท่านเข้าใจว่าเราสามารถฆ่ามัน?”

เม่งแซฮุ้นแค้นหัวร่อ กล่าวว่า “ท่านเป็นสหายกับเล่าเป๊ะมาเนิ่นนานปี ย่อมล่วงรู้จุดอ่อนมันซึ่งกระจางกว่าบุคคลอื่น อย่าว่าท่านวางแผนการไว้แต่แรก เล่าเป๊ะกลับไม่ระวางตระวังท่านมาก่อน”

“ดังนั้นท่านเห็นว่าโอกาสของเรามีมากมาย?”

“ในโลกหากมีคนเดียวหนึ่งสามารถสังหารเล่าเป๊ะ คนผู้นั้นคือท่าน”

เล็กบ่วงเทียนพลันหัวร่อแล้ว แต่หัวร่ออย่างพิเศษพิสดารยิ่ง กล่าวว่า “ขอบคุณท่าน ท่านคล้ายประเมินเราจนสูงยิ่ง”

เม่งแซฮุ้นกล่าวว่า “ท่านหลังจากฆ่าเล่าเป๊ะก็สามารถประกาศต่อทุกคนว่า ท่านคร่ากุ่มมีอเพศฆาตที่ลอบทำร้ายเล่าเป๊ะถึงแก่ชีวิตได้ล้างแค้นให้กับเล่าเป๊ะแล้ว บุคคลอื่นยอมยิ่งไม่ระวางสงสัยต่อคำไปบดนี้ ท่านก็ดำรงตำแหน่งสืบแทนเล่าเป๊ะโดยชอบธรรม”

แค้นหัวร่อแล้วกล่าวต่อ “นี่คือแผนการของท่าน ท่านไม่เพียงขายเล่าเป๊ะ ทั้งยังขายข้าพเจ้า!”

เล็กบ่วงเทียนจ้องมองมัน สีหน้ายังปราศจากความรู้อีกใดๆ ผ่านไปเนิ่นนานพลันยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “คิดไม่ถึงเจ้ากลับชาญฉลาดปานนี้ ผู้ที่ประกอบอาชีพมือเพชรฆาต ความจริงไม่บังควรชาญฉลาดปานนี้”

มันยิ้มพลางอธิบายว่า “เนื่องเพราะการเสียดังอันตรายลงมือฆ่าคน ความจริงเป็นเรื่องโหดเขลาประการหนึ่ง ฆ่าคนให้กับบุคคลอื่นยิ่งโง่บัดชบ คนชาญฉลาดต้องไม่ยอมกระทำเด็ดขาด”

ดวงตาเม่งแซฮุ้นทอแววปวดร้าวขึ้น เนื่องเพราะมันทราบว่ คำพูดเล็กบ่วงเทียนประโยคนี้ไม่ได้กล่าวผิด

คำพูดนี้พอดีจี้ถึงใจดำของมัน

เล็กบ่วงเทียนกำลังชื่นชมต่อความปวดร้าวของมัน ดวงตาปรากฏแววพิ้งพอใจ กล่าวเสียงเนิบนาบ “แต่คนชาญฉลาดมักมีโรคประการหนึ่ง คนฉลาดล้วนฉลาดเขลากลัวตาย”

“คนที่กลัวตายย่อมไม่ประกอบอาชีพนี้”

เล็กบ่วงเทียนกล่าวว่า “นั่นเนื่องเพราะกาลก่อนท่านยังไม่ชาญฉลาดพอ แต่ตอนนี้ ท่านตระหนักว่าการมีชีวิตอยู่เป็นเรื่องประเสริฐเลิศยิ่งไม่ว่าอย่างไร ย่อมดีกว่าความตาย”

มันยิ้มพลางถามว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่าผู้ที่รู้ตมาเมื่อครูเรียกว่า เอี้ยบเซี้ยง?”

เม่งแซฮุ้นขบกรามกรอด

เล็กบ่วงเทียนกล่าวอีกว่า “ท่านยอมทราบ เนื่องเพราะมันเป็นสหายที่ดีที่สุดของท่าน แต่ท่านกลับเบ่งตาคูมันถูกฆ่าทิ้งโดยปราศจากปฏิกิริยาใด นั่นเป็นเพราะเหตุใด?”

มันไม่รอให้เม่งแซฮุ้นเอ่ยปาก กล่าวต่อ “เนื่องเพราะท่านแปรเปลี่ยนเป็นชาญฉลาดขึ้น ไม่ยินยอมตายร่วมกับมัน ต่อให้ท่านมีเหตุผลอื่นก็ล้วนเป็นการหลอกลวงตนเอง!”

เม่งแซฮุ้นเจ็บแปลบปลาบใจขึ้นมา

มันเบิ่งตาดูเอี้ยบเขี้ยวถูกฆ่าทิ้งจริง เผื่ออธิบายต่อตัวเองว่า สาเหตุที่ทำเช่นนี้เพราะไม่ต้องการให้การเสียสละของเอี้ยบเขี้ยว แปรเปลี่ยนเป็นไร้คุณค่าความหมาย มันต้องมีชีวิตสืบต่อตามเจตนารมณ์เอี้ยบเขี้ยว แต่ตอนนี้คำพูดเล็กวังเทียนกลับคล้ายเข็มแหลมคมทิ่มแทงใส่หัวใจมัน

เม่งแซฮุ้นพลันพบว่าตนเองมิได้ยิ่งใหญ่ดังที่คาดคิดไว้ มันที่วางตัวเช่นนี้อาจสืบเนื่องจากขลาดเขลากลัวตาย

ตอนนี้มันไม่ต้องการตายจริงๆ

เล็กวังเทียนกล่าวช้าๆ “ท่านกล่าวไม่ผิด จนบัดนี้ยังไม่มีผู้ใดระวางสงสัยเรา เราสามารถเปิดโปงเจตนาการมาของท่านให้ทั้งหมดมุ่งเป้าจู่โจมมายังท่าน”

มันฟังตามองเม่งแซฮุ้น คล้ายแวมมองดูมุสิกใต้กรงเล็บ กล่าวต่อ “ดังนั้นหากท่านต้องการมีชีวิตสืบต่อ ได้แต่ปฏิบัติตามคำสั่งเรา ไม่มีหนทางเลือกเฟ้นอื่นอีก”

เม่งแซฮุ้นกำหมัดแน่นแน่น กล่าวว่า “มาตราว่าข้าพเจ้าลงมือ ผลสุดท้ายไยมิใช่ต้องตายเช่นกัน?”

“หากท่านกระทำได้ประเสริฐ เราอาจอนุญาตให้ท่านมีชีวิตสืบต่อ เราสามารถเสาะหาบุคคลอื่นตายแทนท่าน ทำลายโฉมหน้าคนผู้นั้นให้บุคคลอื่นเข้าใจว่าเป็นท่าน เยี่ยงนั้นท่านก็สามารถหลบลิ้นหนีหน้าเสาะหาสถานที่ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้จักท่านพักพำนัก ขอเพียงท่าน ไม่มารังควานเรา ก็ไม่มีผู้ใดรังควานท่าน”

มันยิ้มแล้วกล่าวต่อ “เราถึงกับสามารถจ่ายค่าตอบแทนจำนวนมหาศาลแก่ท่าน ให้ท่านมีชีวิตอย่างสุขสบายกว่านี้ คนผู้หนึ่งขอเพียงมีชีวิตอย่างสุขสบาย แม้ไม่ทรงเกียรตินั้นก็คู่ควรยิ่ง”

รอยยิ้มมันน่าหัวใจ หิวใจ ถ้อยร้อยวาทายังเขี้ยววนจิตใจผู้รับฟัง
เม่งแซฮุ้นกล่าวอย่างล้งเล “ข้าพเจ้าไหนดเลยเชื่อถือวาทาของท่านได้?”
“ท่านมิอาจไม่เชื่อถือ เนื่องจากนี้เป็นโอกาสเพียงหนึ่งเดียวของท่าน
ท่านไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก”

เล็กบ่วงเทียนไปแล้ว ก่อนไปยังกล่าวด้วยความเชื่อมั่น

“ท่านเตรียมตัวเถอะ ทางที่ประเสริฐอย่าได้เล่นลวดลายใด
เนื่องเพราะเราจับตาดูท่านอยู่ตลอดเวลา”

มันยอมไม่เชื่อถือเม่งแซฮุ้น แต่ทราบวาม่งแซฮุ้นไม่อาจเล่น
ลวดลายใดอีก

เม่งแซฮุ้นแฉกเช่นกับปลาในร่างแหมัน

...หรือเราไม่มีหนทางสายที่สองให้เลือกเฟ้นจริง ๆ?

มาตรว่าไม่มีหนทางสายอื่นจริง ๆ เม่งแซฮุ้นก็ไม่อาจเดินสู่เส้นทาง
สายนี้

...เราไม่อาจฆ่าเล่าแป๊ะ ไม่อาจฆ่าบิดาของเขี้ยวเว็ยเต็ดขาด

อย่าว่าแต่คำพูดที่เล็กบ่วงเทียนบ่งบอกออกมา เม่งแซฮุ้นไม่เชื่อถือ
แม้สักคำเดียว

เม่งแซฮุ้นทราบดี เล็กบ่วงเทียนไม่ยอมปล่อยให้มันมีชีวิตสืบไป
เต็ดขาด

...อย่างนั้นเรามีแต่หนทางตายสายเดียว

ความตาย บางครั้งนับเป็นการปลดเปลื้องอันประเสริฐประการหนึ่ง
ก่อนหน้านี้เม่งแซฮุ้นเคยคาดคิด ตนเองจะช้าเร็วต้องใช้วิธีการนี้
ปลดเปลื้อง

แต่ตอนนี้เล่า?

สนธยาของฤดูใบไม้ร่วงคล้ายกรายมารวดเร็วเป็นพิเศษ

ดอกเบญจมาศแม้เริ่มร่วงโรยรา แต่ได้อาทิตยสนธยา ดูไปยังสวยงาม
กระไรปานนั้น

เบญจมาศก็เฉกเช่นกับผีเสื้อ ขณะที่มันแบ่งบานสะพรั่งที่สุด ก็เริ่ม
อับเฉาโรยรา

นี่ใช่มิใช่เป็นเรื่องน่าเศร้าเสียใจที่สุดประการหนึ่ง?

เม่งแซฮุ้นพลันหนึ่งถึงคำพูดของเซียวเตียบขึ้นมา

...ชีวิตของผีเสื้อแม้เปราะบางตั้งดอกไม้สด แต่มันมีชีวิตอย่างหอม
จรุง มีชีวิตอย่างเพริศแพรว แม้ตายไป ยังหลงเหลือให้ผู้คนชมดู

...ชีวิตของคน ใยมิใช่เป็นเฉกเช่นกัน?

คนผู้หนึ่งสามารถมีอายุยืนยาวปานใด หากมีความสำคัญไม่ ประการ
สำคัญคือต้องดูว่าชีวิตเยี่ยงไร? มีชีวิตอย่างมีคุณค่าหรือไม่?

ในลมยามเย็นพลันหอบเสียงกระดิ่งไฟเราะเสนาะโสตแว่วมา

เม่งแซฮุ้นใจเขม็งตึงเครียด พลันผุดลุกขึ้นก้าวยาวๆ ออกไป

...เราไม่อาจตายเด็ดขาด

มันยังไม่เคยผ่านชีวิตสุขสมมาอย่างแท้จริง ดังนั้นไม่อาจตายเด็ดขาด
แต่ต้องทำอย่างไร จึงสามารถมีชีวิตสืบต่อ?

สายลมฤดูใบไม้ร่วงเย็นเยือก กระทั่งเบญจมาศก็ถึงเวลาโรยรา

โดยเฉพาะเบญจมาศพุ่มนี้

เบญจมาศพุ่มนี้แบ่งบานก่อนที่สุด ผลิบานสวยงามที่สุด ดังนั้นร่วง
โรยราเร็วที่สุด

เล่าแป๊ะใช้ปลายนิ้วลูบไล้กลีบเบญจมาศอันเปราะบาง จิตใจพลัน
บังเกิดความสะทกสะทอนอย่างใหญ่หลวง

นิ้วมือของท่านแม้อย่างมั่นคงเปี่ยมพลังเฉกเช่นเมื่อวัยฉกรรจ์ แต่

อารมณ์และความรู้สึกกลับแตกต่างจากเมื่อวัยฉกรรจ์

เมื่อวัยฉกรรจ์ ท่านไม่นำพาต่อทุกเรื่องราว

...เบญจมาศแม้โรยรายังมีดอกเหมย ดอกเหมยแม้ร่วงโรยยังมี
ดอกท้อ ในเมื่อเรามีดอกไม้สดให้เชยชมทุกฤดูกาล ไยต้องสะทสะทอน
ต่อไม้ดอกที่ร่วงโรยอับเฉา?

ดอกไม้หากโรยรา ก็ปราศจากคุณค่าใดๆ ไม่ควรคู่กับการให้ท่าน
รำลึกถึงอีก

ผู้คนก็เช่นเดียวกัน

ท่านไม่เคยเศร้าเสียใจต่อผู้ตายมาก่อน เนื่องจากผู้คนพอดตกตาย
ก็แปรเปลี่ยนเป็นไร้คุณค่า ท่านไม่เคยแยแสต่อสิ่งที่ไร้คุณค่าใดๆ

แต่ตอนนี้ทัศนคติของเล่าเป๊ะค่อยๆ เปลี่ยนแปร

ท่านเริ่มพบว่า คุณค่าของคนผู้หนึ่งในสายตาท่าน มิใช่อยู่ที่
เป็นหรือตาย หากแต่ขึ้นอยู่กับน้ำใจระหว่างท่านกับคนผู้นั้น

...หรือนี่เป็นความรู้สึกของชายชรา? หรือเราชราแล้วจริงๆ?

เล่าเป๊ะถอนใจเบาๆ พอเงยหน้าขึ้น ก็แลเห็นเมฆแซฮันเดินตรงมา
สีหน้าเมฆแซฮันแม้หนักอึ้ง แต่ฝีเท้ากลับคล่องแคล่วปราดเปรียวยิ่ง
ได้มานสนธยา ดวงตาเมฆแซฮันยังเจิดจ้าเป็นประกาย ผิวกายยัง
ราบลื่นปราศจากริ้วรอยเหี่ยวย่น กล้ามเนื้อยังแข็งแรง เปี่ยมพลังติด
สะทอน ร่างยังคงตั้งตรงแน่นแน่วดูปลายทวน

มันยังหนุ่มฉกรรจ์

เล่าเป๊ะพอพบเห็นบุรุษหนุ่มผู้นี้ จิตใจพลันบังเกิดความนิยมเลื่อมใส
ขึ้น

ความจริงมีแต่ซุนเกี่ยมเป็นเครื่องประโลมใจเพียงหนึ่งเดียวของ
เล่าเป๊ะ เป็นสื่อยึดอายุขัยเพียงหนึ่งเดียว แต่ตอนนี้ซุนเกี่ยมตายแล้ว

...ในโลก โฉนมีคนชราจำนวนมากดำรงคงอยู่ ซุนเกี่ยมกลับต้องตาย?

เม่งแซฮุ้นเดินถึงเบื่องหน้า เล่าแป๊ะหยุดยั้งลง
เล่าแป๊ะพลันกล่าวว่า “หรือลูกเฮียงซวงไม่ได้บอกต่อท่าน? ท่าน
ไม่ทราบตอนนี้เป็นเวลารับประทานอาหาร”

เม่งแซฮุ้นตอบว่า “ลูกเฮียงซวงเคยบ่งบอก”
สีหน้าเล่าแป๊ะแปรเปลี่ยนจนปั่นยาก กล่าวว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่า
เราไหนเลือกช่วงเวลานี้ออกมาเดินเล่น?”

“เนื่องเพราะท่านไม่ต้องการให้ผู้อื่นรบกวน”
“ดังนั้นท่านไม่บังควรมา”

เม่งแซฮุ้นพลันยิ้มออกมา กล่าวว่า “ท่านคงคิดไม่ถึงว่าข้าพเจ้าตอนนี้
ความจริงสมควรอยู่ตำแหน่งใด?”

“ความจริงสมควรอยู่ตำแหน่งใด?”
“อยู่ที่นี้”

มันพลันถอนต้นเบญจมาศเบื่องหน้าเล่าแป๊ะขึ้น เผยเห็นถ้ำโพรง
ใต้ไม้ดอก

เล่าแป๊ะจับจ้องมองถ้ำโพรงนั้น ดวงตาทอแววครุ่นคิด ผ่านไปเนิ่น
นาน จึงกล่าวช้าๆ “ท่านคิดอยู่ที่นี้เพื่อทำอะไร?”

“เพื่อฆ่าท่าน!”

เล่าแป๊ะพลันเงยหน้าขึ้น จับจ้องมองเม่งแซฮุ้น แต่สีหน้าปราศจาก
แววตื่นเต้นตระหนก เพียงจับจ้องมองมันอย่างเย็นชาคล้ายกับจะมองทะลุ
ซึ่งถึงหัวใจมัน

เม่งแซฮุ้นกล่าวเสริมว่า “ข้าพเจ้ารู้ดีมาราวนี้ เพราะเพื่อฆ่าท่าน”
เล่าแป๊ะเสียบงันอีกหนึ่งนาน พลันยิ้มออกมา กล่าวว่า “ท่านเข้าใจ
ว่าเราไม่ทราบ?”

เม่งแซฮุ้นกลับใจหายวาบ โพล่งว่า “ท่านทราบ?”
“เราทราบแต่แรกว่าท่านไม่ใช่ฉิ่งตงเต็ง!”

“ท่านทราบได้อย่างไร?”

“รูปลักษณะของท่านไม่คล้ายเป็นคนที่ใช้ชีวิตอยู่กลางท้องทะเลตั้งแต่เล็ก อาศัยอยู่ในเรือชั่วนาตาปี”

เม่งแซฮุ้นหน้าแปรเปลี่ยนเป็นซีตขาว มันแม้ไม่อาจเห็นสีหน้าตนเองในยามนี้แต่ก็คาดคะเนออกได้

แผนปฏิบัติการครั้งนี้ความจริงแนบเนียนไร้พิรุณ เม่งแซฮุ้นเข้าใจตลอดมาว่าแผนการของกอล่าตัวรอบคอบรัดกุมยิ่ง คิดไม่ถึงยังคำนวณผิดประการหนึ่ง

เม่งแซฮุ้นประเมนเล่าแป๊ะตำทรามไป

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่บังควรประเมนเล่าแป๊ะจนตำทราม!

ดาวตกผู้เสีย

เม่งแซฮุ้นตาทอแววนิยมเลื่อมใส ผ่านไปเนิ่นนานค่อยทอดถอนใจยาว
กล่าวว่า “ท่านทราบข่าวข้าพเจ้ามาฆ่าท่าน แต่ยั้งรังข้าพเจ้าไว้?”

เล่าแป๊ะผกศิริชะ

เม่งแซฮุ้นกล่าวว่า “เนื่องเพราะท่านทราบดี ข้าพเจ้าไม่สามารถ
ฆ่าท่าน?”

เล่าแป๊ะยิ้มพลางกล่าวว่า “หากมันมีสาเหตุเพียงนี้เท่านั้น ตอนนี
ท่านคงจบชีวิตไปแล้ว”

“ยังมีสาเหตุได้อื่นอีก?”

เล่าแป๊ะกล่าวว่า “เนื่องเพราะเราต้องการบุคคลเยี่ยงท่าน ท่าน
เมื่อยินยอมฆ่าเราให้กับบุคคลอื่น ย่อมสามารถฆ่าบุคคลอื่นให้กับเรา”

ท่านยิ้มยิ้มแล้วกล่าวต่อ “กระทั่งเราท่านยังกล้าฆ่า ยังมีผู้ใดไม่
กล้าฆ่า การฆ่าคนเพียงมีกำลังขวัญ ผู้ที่มีกำลังขวัญอย่างแท้จริงมีไม่มากนัก”

เม่งแซฮุ้นกล่าวว่า “ท่านคิดซื้อข้าพเจ้า?”

“บุคคลอื่นสามารถซื้อท่าน เราก็สามารถ ราคาของเรายังเสนอลูก
กว่าบุคคลอื่นอีก”

เม่งแซฮุ้นกล่าวว่า “ท่านทราบว่าเป็นผู้ใดใช้ข้าพเจ้ามาฆ่าท่าน?”

“เรื่องที่เราทราบ อย่างน้อยยังมากกว่าที่ท่านคาดคิดไว้”

“ท่านเมื่อทราบยังปล่อยให้คนทรยศมีชีวิตรอดอยู่?”

“มันมีชีวิตรอดอยู่ ยังมีประโยชน์กว่าตกตาย”

“มีประโยชน์อันใด? ให้คนทรยศนั้นมีชีวิตรอดอยู่เพื่อประทุษร้ายท่าน?”

เล่าเป๊ะกล่าวว่า “มันเมื่อสามารถทรยศเรา ย่อมสามารถทรยศต่อบุคคลอื่นเช่นกัน”

ดวงตาท่านแฝงรอยยิ้มอันเยือกเย็น กล่าวต่อซ้ำๆ “ทุกผู้คนล้วนมีคุณค่าให้ใช้สอย ปัญหาคืออยู่ที่ท่านรู้จักใช้หรือไม่?”

เม่งแซฮุ้นกล่าวว่า “ท่านต้องการให้มันทรยศต่อผู้ใด?”

“อาศัยมันเพียงลำพังยังไม่กล้าทรยศต่อเรา มันทั้งไม่มีความสามารถใหญ่หลวงปานนี้ ทั้งไม่มีกำลังขวัญกล้าเพียงนี้”

เม่งแซฮุ้นนึกใจคิด กล่าวว่า “ท่านเข้าใจว่ามันยังมีคนสมรู้ร่วมคิด?”

“อืมม”

“ท่านต้องการให้มันบ่งบอกว่า คนสมรู้ร่วมคิดเป็นใคร?”

“ไม่ต้องให้มันบ่งบอก จะช้าเร็วเราย่อมดูออกได้”

เม่งแซฮุ้นฟังตามองท่าน พลันทอดถอนใจยาว กล่าวว่า “บัดนี้ข้าพเจ้านับว่าเชื่อถือเรื่องราวประการหนึ่ง”

“เรื่องอันใด?”

“ท่านที่สามารถมีศักดิ์ฐานะเช่นวันนี้ ไม่ใช่พึ่งพาโชควาสนาอย่างเดียวที่มีชีวิตรอดอยู่ถึงบัดนี้ก็ไม่ใช่พึ่งพาโชควาสนา”

เล่าเป๊ะยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า “ดังนั้นหากท่านติดตามอยู่ร่วมกับเรา ประกันว่าไม่เสียเปรียบ อย่างน้อยยังสามารถเรียนรู้เรื่องราวมากมาย อย่างน้อยสามารถมีชีวิตยาวนานกว่านี้ ท่านเลือกเฟ้นได้ชาญฉลาดจริงๆ”

“ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าที่เปลี่ยนความตั้งใจไม่ฆ่าท่าน เพราะเพื่อ

สังกัดต่อท่าน?”

“ท่านไม่ใช่?”

“ไม่ใช่”

เล่าแป๊ะรู้สึกเหนือความคาดหมาย กล่าวว่า “อย่างนั้นท่านเพราะเพื่ออะไร?”

“ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านปล่อยข้าพเจ้าไป”

เล่าแป๊ะหัวร่อแล้วกล่าวว่า “ท่านครุ่นคิดไว้เพียงสาไปแล้ว ท่านอาศัยอะไรเข้าใจว่าเรายินยอมปล่อยให้ท่านไปจากสถานที่นี้ หากเราไม่สามารถใช้ท่าน ไหนเลยปล่อยให้บุคคลอื่นใช้สอยท่านได้?”

“เพราะธิดาท่าน!”

รอยยิ้มบนใบหน้าเล่าแป๊ะพลันชะงักค้าง ตาทอประกายขุ่นแค้น กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด “เราไม่มีธิดาแต่แรกแล้ว”

เม่งแซฮุ้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบท่านไหนไม่ยอมรับนางเป็นธิดาท่าน ข้าพเจ้าเพียงทราบเรื่องหนึ่ง ไม่ว่าท่านคิดอย่างไรนางยังเป็นธิดาของท่าน สายเลือดย่อมซ้นกว่าน้ำ!”

มันเฟ่งมองเล่าแป๊ะแ่นวหนึ่ง แววโทสะของเล่าแป๊ะแม่น่ากลัว แต่มันปราศจากท่าทีประหวั่นพรั่นพรึงแม้แต่น้อย กล่าวต่อ “มีเรื่องบางประการไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีปัญญาแปรเปลี่ยนกลับกลายเป็น”

เล่าแป๊ะกำหมัดแน่นแน่น กล่าวว่า “นางมีความสัมพันธ์ใดกับท่าน?”

“ข้าพเจ้ายินยอมเป็นสามีของนาง”

เล่าแป๊ะพลันรวบควำปากเสื้อเม่งแซฮุ้นไว้ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด “อย่างนั้นเราจะให้ท่านตายเพราะนาง!”

“ข้าพเจ้าไม่คิดตาย เนื่องจากข้าพเจ้าต้องมีชีวิตอยู่เพื่อนาง นางก็จะมีชีวิตอยู่เพื่อข้าพเจ้า หากท่านฆ่าข้าพเจ้าต้องสำนึกเสียใจแน่นอน”

เล่าแป๊ะเขม้นมองเม่งแซฮุ้น เส้นเอ็นบนหน้าผากโปนโตขึ้น

กระซอกเสียงว่า “สำนึกเสียใจ? ตอนที่เรามาคนไม่เคยสำนึกเสียใจมาก่อน”

ดวงตาเม่งแซฮุ้นเปี่ยมประกายเสียใจ ปราศจากแววประหวั่นพรั่นพรึง อาจบางที่สับสนเนื่องจากความจริงใจ จึงไม่ไหวหวั่นพรั่นพรึง กล่าววว่า “ท่านปราศจากบุตรชายแล้ว นางเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขเพียงส่วนหนึ่งเดียวของท่าน”

เล่าแป๊ะตวาดว่า “ท่านกล้ากล่าวคำพูดเยี่ยงนี้ต่อหน้าเรา?”

“เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ ท่านเป็นคนเคารพเหตุผล ดังนั้นไม่ต้องการหลอกลวงท่าน”

เล่าแป๊ะถามว่า “ท่านรู้จักนางเป็นเวลานาน?”

“ไม่นาน”

“ท่านทราบหรือไม่ว่านางเป็นคนเยี่ยงไร?”

“ไม่ว่านางเป็นคนเยี่ยงไร ข้าพเจ้าเพียงทราบที่ข้าพเจ้ารักนาง”

“กาลก่อนนาง...”

เม่งแซฮุ้นตัดบทว่า “ชะตาชีวิตเมื่อกาลก่อนของนางยังน่าคับแค้น ข้าพเจ้ากายหน้ายิ่งสมควรดีต่อนาง อย่าว่าแต่เรื่องเมื่อกาลก่อนล้วนผ่านพ้นไปแล้ว ข้าพเจ้าไม่ต้องการทราบ”

เล่าแป๊ะพลันคลายมือจากการยึดกุม ประกายขุ่นแค้นในดวงตา สลายกลายเป็น

ท่านคล้ายชราภาพลงอย่างกะทันหันมากนัก กล่าวอย่างสะทกสะท้าน “ท่านกล่าวได้ไม่ผิด เราปราศจากบุตรชายแล้ว นางเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขเพียงหนึ่งเดียวของเรา...”

“ดังนั้นท่านสมควรให้นางและบุตรชายของนางมีชีวิตอย่างสุขสม”

เล่าแป๊ะพลันขบกรามกรอด กล่าววว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่าผู้ใดเป็นบิดาของทารกนั้น?”

“ข้าพเจ้ามิทราบ และไม่นำพา”

“ท่านไม่นำพาจริงจ?”

เม่งแซฮุ้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเมื่อยินยอมเป็นสามีของนาง ก็ยินยอมเป็นบิดาของบุตรชายนาง”

มันเฟ่งมองเล่าแป๊ะเห็นเสียงที่ละคำ “กระทั่งข้าพเจ้ายังยินยอมให้อภัยนาง ท่านไหนไม่ยินยอม?”

เล่าแป๊ะก้มศีรษะลง ดวงตาทอแววปวดร้าว พึมพำว่า “เราเพียงแค่นางที่ยื่นกรานไม่ยอมบอกว่า บิดาของทารกเป็นใคร”

“ทุกผู้คนล้วนมีความคับแค้นยากจะกล่าว อยาว่าแต่เนี่คือความจริง เป็นเรื่องบีบคั้นจิตใจนาง อาจบางทีกระทั่งนางเองยังไม่ปรารถนาคำหนึ่งถึงท่านผู้เป็นบิดาไยต้องคุกคามนาง?”

เล่าแป๊ะเงยบังน้ออีกเนิ่นนาน พลันถามว่า “ตอนนี้นางมีความเป็นอยู่อย่างไร?”

“นางนับว่ายังมีชีวิตอยู่ อาจบางทีเนื่องเพราะนางเป็นธิดาของเล่าแป๊ะ จึงสามารถกล้ำกลืนมีชีวิตถึงบัดนี้”

เล่าแป๊ะพลันเงยหน้าขึ้น กล่าวว่า “ท่านสามารถทำให้นางมีชีวิตอย่างสุขสมจริง?”

“ข้าพเจ้าต้องพยายามอย่างสุดความสามารถ”

เล่าแป๊ะทอดถอนใจยาว กล่าวอย่างสะทกสะท่อน “อาจบางทีเราชราแล้วจริงๆ ผู้ชรามักใจอ่อน”

ท่านจับจ้องมองเม่งแซฮุ้นประกายตาค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นอ่อนโยน นุ่มนวล

เล่าแป๊ะดูออกว่า บุรุษหนุ่มนี้เป็นบุคคลที่ควรค่ากับการเชื่อถือ ขอเพียงกล่าวจากปากต้องปฏิบัติตาม ท่านคล้ายพบเห็นความหวังร้ายจากบุรุษหนุ่มผู้นี้

...จะอย่างไรเรายังมีธิดานางหนึ่ง ยังมีผู้สืบสายเลือด

เล่าแป๊ะพลันกุมมือเม่งแซฮุ้นแนบแน่น กล่าวว่า “หากเจ้าต้องการ

นางจริง ๆ เราก็มอบนางให้กับเจ้า”

ท่านพลันแปรเปลี่ยนคำเรียกหาเม่งแซฮุ้น แสดงว่าให้ความไว้วางใจฝ่ายตรงข้ามยิ่งขึ้น

เม่งแซฮุ้นรู้สึกมีเลือดลมซุมหนึ่งพลุ่งขึ้นถึงลำคอ น้ำตาระออุุ่นแทบทะลักจากเบ้า ผ่านไปเนิ่นนานจึงสามารถกล่าวว่ “ข้าพเจ้าจะไม่สร้างความผิดหวังแก่ท่าน”

“เจ้ายังต้องการอันใดอีก?”

“เมื่อมีนาง ข้าพเจ้าก็พึงพอใจแล้ว”

ดวงตาเล่าเป๊ะปรากฏรอยยิ้มอันอบอุ่นนุ่มนวล กล่าวว่ “เจ้าเตรียมน่านางไปที่ใด?”

เม่งแซฮุ้นครุ่นคิดเล็กน้อย ไม่ทันกล่าวว่จาเล่าเป๊ะก็กล่าวอีกว่ “เรามุ่งหวังเจ้าน่านางไปให้ไกลโซ ยิ่งไกลยิ่งประเสริฐ เนื่องจาก...”

สีหน้าท่านเคร่งขรึมสำรวจมลงกล่าวต่อ “สภาพการณ์ในที่นี้ยิ่งมายิ่งอันตราย เราไม่มุ่งหวังให้พวกเจ้าพาตัวเข้ามายังสถานที่นี้”

เม่งแซฮุ้นมองดูเล่าเป๊ะ มองดูรอยย่นบนใบหน้าและแววมุกมุ่นกังวลในดวงตาของท่าน จิตใจพลันบังเกิดความรู้สึกยากบรรยายประการหนึ่ง

จะอย่างไรเล่าเป๊ะเป็นชายชราผู้หนึ่ง มินหน้าซ้ำโดดเดี่ยวเดียวดายกว่าที่มันคาดคิดไว้มากนัก

เม่งแซฮุ้นพลันบังเกิดความรู้สึกอันพิเศษพิสดารต่อชายชราท่านนี้ ระหว่างบุคคลทั้งสองคล้ายมีความผูกพันอันประหลาดล้ำชนิดหนึ่ง บันดาลให้ทั้งสองเปลี่ยนเป็นห่วงใยกังวลกันและกันขึ้นมา

เนื่องจากเม่งแซฮุ้นเป็นสามีของธิดาท่านแล้ว

เม่งแซฮุ้นอดกล่าวมิได้ “อาศัยท่านเพียงลำพัง สามารถรับสถานการณ์ได้?”

เล่าเป๊ะยิ้มพลางกล่าวว่ “เจ้าไม่ต้องกังวลเรา เรารับมือมาเป็น

เวลานาน ทั้งรับมือได้ดี”

“กาลก่อนผิดแพกไป กาลก่อนท่านมีสหายมากหลาย ตอนนี่...”

เล่าแป๊ะกล่าวว่า “เราก็เป็นนักพนันคนหนึ่ง นักพนันที่แท้จริงไม่เคยพนันจนหมดตัว มาตราว่าตอนที่บุคคลอื่นเข้าใจว่ามันสิ้นเนื้อประดาตัวแล้ว แต่ที่จริงมันจะมากจะน้อยยังมีเค้าพนันหลงเหลืออยู่”

ท่านแย้มยิ้มแล้วกล่าวเสริมขึ้น “เนื่องเพราะ มันยังต้องการพลิกตัว ฟันทุน”

เม่งแซฮุ้นก็ยิ้มแล้ว กล่าวว่า “ขอเพียงวงพนันไม่เล็กรา ย่อมมีโอกาสพลิกตัวฟันทุน”

เล่าแป๊ะกล่าวว่า “มาตราว่าการพนันวงนี้เล็กรา ยังมีวงพนันอีวงหนึ่ง นักพนันที่แท้จริงสามารถเสาะหาวงพนันเล่นได้ตลอดเวลา”

ท่านตบไหล่เม่งแซฮุ้น กล่าวต่อ “น่าเสียดายที่เจ้าไม่อาจพนันร่วมกับเรา”

เม่งแซฮุ้นถามว่า “เพราะเหตุใด?”

“เนื่องเพราะเจ้าเป็นบุตรเขยเราแล้ว ไม่มีผู้ใดต้องการให้บุตรเขยตนเป็นนักพนัน”

...บุตรเขย

นี่เป็นวลีอันพิเศษพิสดาร เคลือบแฝงความหมายอันพิสดารล้ำประการหนึ่ง

เรื่องราวในโลกก็แปรเปลี่ยนอย่างประหลาดพิสดารนัก

เม่งแซฮุ้นไหนเลยเคยคาดคิดมาก่อน ว่ามันจะกลับกลายเป็นบุตรเขยของเล่าแป๊ะ?

สายลมเย็บเย็บกว่าเดิม ที่แท่นวิกาลคลี่คลุมพสุธาแล้ว

ในใจเม่งแซฮุ้นกลับเปี่ยมความอบอุ่น ที่แท้ชีวิตมนุษย์หาได้โหดเหี้ยม

อำมหิตดั่งที่มันเคยคาดคิดไว้ไม่

เล่าแป๊ะกล่าวว่่า “นางกำลังรอคอยเจ้ากรรมัง?”

เม่งแซฮุ้นผงกัศัรหะรับ “มีคนกำลังรอคอย” นับเป็นความรู้สึกที่ยิ่ง
พิสดารล้าลึก เม่งแซฮุ้นรู้สึกล้าคอทั้งวาบหวมทั้งอุ่นระอุ สร้างความ
ตีบตัน จนกระทั่งคำพูดยังไม่อาจเปล่งจากปากได้

เล่าแป๊ะกล่าวอีกว่่า “อย่างนั้นเจ้ารีบไปเถอะ เราจะส่งเจ้าออกไป”

ท่านพลันยิ้มอีกครากล่าวว่่า “ไม่ว่าเจ้านำนางไปที่ใด เราเพียงมุ่ง
หวังให้เจ้ารับปากเราประการหนึ่ง”

“ท่าน...ท่านบอก”

เล่าแป๊ะกุมมือเม่งแซฮุ้นแนบแน่นกล่าวว่่า “รอจนเจ้ามีบุตรชาย
ของตนเอง ให้นำนางกลับมาพบเรา”

เส้นทางยืดยาวยิ่ง ในความมืดมนอนธการยิ่ง ไม่ทราบทอดถึงที่ใด

เล่าแป๊ะมองดูเงาหลังเม่งแซฮุ้น หวนนึกถึงผู้เป็นธิดา อดทอดถอน
ใจมิได้

...หนุ่มสาวทั้งสองยังมีวิถีทางอันยืดยาวจริง ๆ

ท่านเพียงมุ่งหวังครั้งนี้เม่งแซฮุ้นและเซี่ยวเตียบ อย่าได้หลงเดิน
ทางผิด

มาตรแม้แน่ใจเล่าแป๊ะเปี่ยมความสะทกสะท่อน แต่ไม่ได้ครุ่นคิด
เนิ่นนานนัก

เนื่องเพราะท่านเองก็มีเส้นทางที่ต้องเดิน เส้นทางช่วงนี้ยังสำคัญ
อันตรายกว่าวิถีทางของเม่งแซฮุ้นและเซี่ยวเตียบอีก

เล่าแป๊ะหันกายกลับ ไม่เห็นขยับกายทำท่า ก็พุ่งวาบไปสามวา

ภายในอุทยานเริ่มจุดโคมไฟขึ้น

ท่านพุ่งปราดผ่านพุ่มไม้ดอก ช้ามสะพานน้อยในเวลาพริบตา
ในห้องพักของเล็กบ่วงเทียนก็จุดโคมไฟ แต่หน้าต่างกลับปิดสนิท
เล่าแป๊ะทราบแต่แรกแล้วว่าเล็กบ่วงเทียนเป็นคนทรยศ
บนหน้าต่างกระดาศสี่เหลี่ยมเลื่อนสลัว ปรากฏเงาร่างสูงโปร่งของ
เล็กบ่วงเทียน มั่นยืนแน่วนิ่งคล้ายกำลังรอคน ไซ้ว่ากำลังรอข่าวจากเม่ง
แซฮุ้นหรือไม่?

เล่าแป๊ะไม่ได้เคาะประตู

ท่านเมื่อตกลงใจก็ไม่รอคอยอีก สามสิบปีมานี้เล่าแป๊ะไม่เคยเปิด
โอกาสให้ผู้ใดลงมือก่อน ท่านรู้ซึ่งถึงเหตุผล “ชิงลงมือเข้มแข็งกว่า” เป็น
อย่างดี

เล่าแป๊ะพลันลอยตัวขึ้น โถมร่างใสหน้าต่างกระดาศจู่ประกายไฟ
เสียงโครมเมื่อนำหน้าต่างถูทะลวงทลาย ร่างของเล่าแป๊ะพุ่งทะลวง
เข้าไป

จากนั้นท่านตะลึงลานกับที่

เล็กบ่วงเทียนไม่ใช่ยืนอยู่ หากแต่ถูกห้อยแขวนไว้!

เชือกเส้นหนึ่งคล้องรอบคอเล็กบ่วงเทียน แขนวร่างมันอยู่ใต้คาน
ขวางแกว่งที่รองรับเท้า ถูกเตะกระเด็นไปไกลโข

เล่าแป๊ะยื่นมือทาบทรงอกมัน พบว่าตลอดทั้งร่างเย็นเยียบ เย็น
เยียบราวกับลูกกลมเหล็กของมัน

ลูกกลมเหล็กคู่ที่ไม่เคยห่างจากมือมันตลอดมา ตอนนี้อยู่บนโต๊ะ
ได้ลูกกลมเหล็กทับกระดาศแผ่นหนึ่ง อักษรบนกระดาศหวัดยุ่งเหยงยิ่ง

“ท่านเมื่อไม่ตายเราก็คือตาย”

ไม่มีถ้อยคำอื่นอีก มีเพียงแปดคำนี้เอง

จะอย่างไรมันยังไม่ได้ขายผู้อื่น กลับขายตนเอง แผนการมันแม้
รอบคอบรัดกุม แต่ยังคงคำนวณพลาดผิดประการหนึ่ง

มันลืมนึกใคร่ครวญถึงน้ำใจไมตรีระหว่างคนต่อคน

อาจบางทีสาเหตุที่แผนการร้ายของบุคคลจำนวนมากประสบความสำเร็จ ล้มเหลว เพราะลืมนึกคำนวนถึงคราวนี้

น้ำใจไมตรีระหว่างคนต่อคน ความจริงเป็นสิ่งที่ไม่มีปัญญาคาด คำนวนได้ แต่สามารถตัดสินใจทุกสรรพสิ่ง เปลี่ยนแปรทุกสรรพสิ่ง

เพราะเหตุนี้ มโนธรรมสถิตในจิตใจคนชั่ววันจันทร์ แผนการร้าย ล้วนล้มเหลว

เล่าแป๊ะเงยหน้าขึ้นมองดูใบหน้าที่บิดเบี้ยวปั้นยากของเล็กบ่วงเทียน คล้ายยังติดถามไถ่เรื่องราวใด น่าเสียดายที่ปลายลิ้นเล็กบ่วงเทียนปลิ้น ออกจากปาก ไม่มีปัญญาบ่งบอกความลับได้อีก

ลูกเหียงชวงไม่ทราบมาถึงนอกหน้าต่างตั้งแต่เมื่อใด สีหน้าปรากฏ แหวตื้นเต็นตระหนก มันพอได้ยินเสียงหน้าต่างถูทะลวงหลายก็รู้ต่อมาใน บัดดล

ไม่ว่าภายในอุทยานเกิดเหตุผิดปกติใด มันจะรู้ถึงที่เกิดเหตุทันที ดังนั้นเล่าแป๊ะไม่ต้องสงสัยวหน้าไปก็ทราบว่ามันมาแล้ว พลันกล่าวว่า “เจ้ากำลังคิดอะไร?”

ลูกเหียงชวงกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากำลังคิด...มันไม่คล้ายกับเป็นคน อัจฉริยนิบาตกรรม”

“ยังมีเล่า?”

“มันก็ไม่คล้ายเป็นคนทรยศ”

“มันเป็นคนทรยศ แต่ไม่อัจฉริยนิบาตกรรม”

ท่านชมชอบความคิดเห็นของบุคคลอื่น จากนั้นท่านค่อยสรุปทำย นี้คือข้อสรุปของเล่าแป๊ะ ข้อสรุปของท่านน้อยครั้งจะพลาดผิด

ลูกเหียงชวงสุดลมหายใจอย่างหนาวเหน็บกล่าวว่า “เป็นผู้ใดฆ่ามัน?”
เล่าแป๊ะไม่ตอบคำโดยตรง กล่าวซ้าๆ “ตอนที่เราใช้มันไปเสาะหา

เอ็กเซียมแล้ง ก็ทราบว่ามันขายเราแล้ว”

ลูกเฮียงซวงไม่กล้าถามอีก ได้แต่รับฟัง

เล่าแป๊ะบอกว่า “เนื่องเพราะข่าวการหายสาบสูญของเอ็กเซียมแล้ง ไม่บังควรถูกบุคคลภายนอกล่วงรู้ แต่เจ้าหมื่นอินทรีคล้ายทราบก่อนเรามาก แสดงว่าคนฝ่ายเราถ่ายทอดบอกต่อมัน”

“ตอนนั้นในยุทธจักรมีคนทราบเรื่องนี้ไม่น้อยแล้ว”

“เนื่องเพราะเล็กบ่วงเทียนแพรงพรายขาวนี้ต่อเจ้าหมื่นอินทรี เจ้าหมื่นอินทรีจึงกระจายออกไปให้ชนชาวยุทธ์ลี้มทราบเล่าแป๊ะโดดเดี่ยวตายไร้ผู้ช่วยเหลืออีก”

ลูกเฮียงซวงทอดถอนใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคิดไม่ถึงมันจะเป็นโจรทรยศ ดั่งนั้นไม่เคยระแวงสงสัยมันมาก่อน”

เล่าแป๊ะแค้นหัวร่อ กล่าวว่า “แต่เล็กบ่วงเทียนเพียงควรคู่กับการเป็นคนประสานงาน ไม่มีศักดิ์ศรีเป็นจอมมงการ”

“ดังนั้นคนบงการจึงฆ่าปิดปากมัน?”

เล่าแป๊ะผงกศีรษะ

ลูกเฮียงซวงกล่าวว่า “ผู้ที่สามารถคุกคามมันอัตโนมัติกรรม มีไม่มากนัก หรือเจ้าหมื่นอินทรีสามารถ...”

เล่าแป๊ะปลันตัดบทว่า “เจ้าไปตระเตรียมพิธศพของเล็กบ่วงเทียน พิธศพยิงมโหฬาร ยิ่งประเสริฐ”

ลูกเฮียงซวงรู้สึกเหนือความคาดหมาย กล่าวว่า “พิธศพของบุคคลเขื่องนี้ไยต้องมโหฬารด้วย?”

เล่าแป๊ะหันกายเดินออกไป เดินถึงหน้าประตูจึงกล่าวอย่างเฉื่อยชา “เนื่องเพราะมันเป็นสหายเรา...”

ยุทธจักรล้วนเชื่อมั่นเรื่องราวประการหนึ่ง

...เล่าแป๊ะมีสหายมากหลาย

...สหายทุกคนล้วนสัจย์ซื่อจงรักต่อท่าน ไม่มีผู้ใดกล้าทรยศ
เล่าแป๊ะมาก่อน

ฟ้าสว่างสว่างแล้ว

ไม่วาร์ตติกาลยาวนานปานใด ต้องมีเวลารุ่งสว่างสว่าง
อาทิตย์ยามเช้าสาดใสราวต้นหญ้าที่เพิ่งปลิดลงมา
สายลมโฉบต้องร่าง บันดาลให้ผู้คนที่บังเกิดความเกียจคร้าน คล้าย
กลับคืนสู่ฤดูใบไม้ผลิ

เม่งแซฮุ้นนั่งนิ่งไม่เคลื่อนไหว แต่จิตใจกลับลอยละลิว รู้สึกตนเอง
แจ่มใสดุจอาทิตย์อรุณ อิศรเสริ์ตั้งสายลม

มันกุมมือเซี่ยวเตียบ ประรณนาใครร่ำร้องตะโกนก้องว่า “ตอนนี้
พวกเราสามารถไปยังทุกถิ่นฐานแล้ว”

เภทภัยอันตราย อุปสรรคขวากหนามล้วนล่วงลับผ่านพ้น ตอนนี้
อรุโณทัยลอยอยู่เหนือศีรษะมัน เซี่ยวเตียบแอบอิงกับหัวไหล่มัน ทารก
ชายหลับใหลอยู่ข้างกายนาง โลกทั้งโลกแทบเป็นของพวกมัน...

...ท่านคิดไปที่ใดก็ไปยังที่นั่น ขอเพียงท่านบอกมา พวกเราจะออก
เดินทางในบัดดล

เซี่ยวเตียบพลันกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคิดบอกต่อท่านประการหนึ่งแต่แรก
ข้าพเจ้าหาใช่สามารถไปทุกแห่งหนไม่”

“เพราะเหตุใด?”

เซี่ยวเตียบเพ่งตาไปสุดแสนไกล ความคิดอ่านคล้ายกับเตลิดถึงที่
ไกลโพ้น กล่าวเสียงอ้ออึง “เนื่องเพราะ บิดาข้าพเจ้า...ท่านไม่มีวันคาด
คิดออกกว่าบิดาข้าพเจ้าเป็นใคร”

“อ้อ”

“ข้าพเจ้าไม่ได้บอกชาติกำเนิดต่อท่าน เนื่องเพราะชื่อเสียงท่านผู้เฒ่า

ไม่ดีนัก ท่าน...ท่านก็ไม่เคยถามไถ่”

เม่งแซฮุ้นยิ้มพลางกล่าวว่า “ที่ข้าพเจ้ารักคือท่าน หาใช่บิดาท่าน
ไม่ว่าบิดาท่านเป็นใคร หากมีความสำคัญไม่”

“แต่ท่านผู้เฒ่าผิดแผกแตกต่าง ท่านผู้เฒ่าหากเสาะพบเรา ต้องไม่
อนุญาตพวกเรามีชีวิตอยู่อย่างสุขสม”

เม่งแซฮุ้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าหากบอกต่อท่านว่า บิดา
ท่านอนุญาตข้าพเจ้าแล้วเล่า ท่านเชื่อหรือไม่?”

เซี่ยวเตี้ยบพลันเหลียวขวับมา จับจ้องมองเม่งแซฮุ้น ดวงตาทอ
ประกายตื่นตื่นลึงโลดอยู่หลายส่วน แฝงแววไม่เชื่อถึอยู่หลายส่วน
พลันสนั้ศีรษะกล่าวว่า “ต่อให้ท่านผู้เฒ่าอนุญาต ผู้อื่นก็ไม่ยินยอม”

“ผู้อื่น? ผู้อื่นเป็นใคร?”

เซี่ยวเตี้ยบก็มึ่ศีรษะลงขบริมฝีปากโดยแรง

เม่งแซฮุ้นย่อมทราบ นางหมายถึงผู้ใด ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าวซ้ำๆ
“ข้าพเจ้าพบพานบิดาท่านแล้ว”

เซี่ยวเตี้ยบกล่าวอย่างตื่นเต้น “ท่านพบพานท่านผู้เฒ่าจริง?”

“ท่านผู้เฒ่าไม่ใช่บุคคลน่าสะพรึงกลัว และไม่ได้ไร้หัวใจดังที่ท่าน
คาดคิด เพียงแต่...”

ดวงตาเซี่ยวเตี้ยบพลันทอประกายตัดพ้อตำหนิสอดคำขึ้น “เพียง
แต่ท่านผู้เฒ่าขับไล่จิตตนเองออกมา เพียงเพราะธิดาท่านผู้เฒ่าถูกข่มเหง
รังแก ตลอดเด็กทารกที่ไม่อาจพบพานผู้คนออกมา”

ดวงตานางเอ๋อคลอด้วยหยาดน้ำ เม่งแซฮุ้นไม่อาจตัดใจคุกคามนาง
แต่มันก็เป็นผู้คน ในที่สุดอดกล่าวมิได้ “ท่านไหนไม่ยอมบอกต่อบิดาท่านว่า
เป็นผู้ใดข่มเหงรังแกท่าน? ไฉนไม่ยอมบอกต่อท่านผู้เฒ่าว่า บิดาของเด็ก
ทารกเป็นใคร?”

“เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่อาจบอก ไม่อาจบอกตลอดกาล”

“เพราะเหตุใด?”

เซี่ยวเตี้ยบพลันยกมือปิดหน้า กล่าวว่า “วิงวอนท่าน อย่าได้คุกคามข้าพเจ้า เฉกเช่นกับที่บิดาบีบคั้น ข้าพเจ้า...”

เม่งแซฮุ้นกำหมัดแน่นแนบ จากนั้นคลายออก หัวร่อพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะไม่บีบคั้นคุกคามท่าน แต่คนผู้นั้น...หรือมันยังไม่ยอมปล่อยให้ปลงละเว็นท่าน?”

เซี่ยวเตี้ยบผงกศีรษะ ปล่อยให้หน้าตาไหลรินลงมา กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่บังควรชักนำความยุ่งยากแก่ท่าน เนื่องจากมันต้องสืบเสาะพวกเราจนพบ มิเพียงไม่ปลดปล่อยข้าพเจ้า ทั้งยังไม่ละเว็นท่าน”

“อย่างนั้นพวกเราจะไม่ให้มันสืบเสาะพบ”

เซี่ยวเตี้ยบเงยหน้าอีกครา กล่าวว่า “เป็นความจริง? ท่านยินยอมหลบเลี่ยงจากการประจันหน้ากับมันจริงๆ?”

นางทราบดีว่าหากให้บุรุษผู้หนึ่งหลบเลี่ยงร่างกายเป็นเรื่องปวดร้าวปานใด โดยเฉพาะลูกผู้ชายเช่นเม่งแซฮุ้น นางแทบไม่ยินยอมเชื่อมันสามารถลាក់ลื่นความคับแค้นปานนี้ได้

เม่งแซฮุ้นยื่นมือออก รั้งร่างอ่อนแอของนางมาในอ้อมอก ยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไหนไม่ยินยอม? คนผู้หนึ่งพอบพบพานสุนัขบ้าต่างก็หลบหลีกเลียงหนีทั้งสิ้น”

“แต่ทว่า...”

เม่งแซฮุ้นยกมือปิดปากนาง กล่าวว่า “มาตรฐานพวกเราถูกมันเสาะพบ มาตรฐานพวกเราไม่สามารถต่อสู้ดิ้นรน ต้องจบสิ้นชีวิต แต่อย่างน้อยพวกเราก็ผ่านชีวิตอันสุขสมมา...ท่านยังจดจำวาจาที่เคยกล่าวไว้หรือไม่?”

เซี่ยวเตี้ยบฉุกใจคิด กล่าวว่า “ท่านหมายถึงผีเสื้อ”

“เป็นผีเสื้อ...ชีวิตของผีเสื้อแม้เปราะบาง แต่ท่านยินยอมเป็นผีเสื้อหรือเป็นเต่าพันปี?”

เขี้ยวเดียวบหัวร่อแล้วล้มเข้ามาในอ้อมอกมัน

สายลมฤดูใบไม้ร่วงม้วนพัดใบไม้ร่วงลอยขึ้น มาตรแมนเป็นฤดูใบ
ไม้ร่วงแต่ทั้งสองคล้ายเห็นผีเสื้อคู่หนึ่ง โบยบินอยู่ท่ามกลางใบไม้ร่วง มัน
อิสระเสรีกระไรปานนั้น สวยงามกระไรปานนั้น กระทั่งใบไม้แห้งเหี่ยว
คล้ายถูกแต่งแต้มสีสันจนบรรเจิดเพริศแพรว...

กระบี่และอำนาจ

กระบี่ชักจากฝัก เป็นกระบี่สั้น

กระบี่คล้ายอสรพิษ ยิ่งสั้นยิ่งอันตราย

เล่าแป๊ะลูปคลำคมกระบี่เบาๆ คมกระบี่เย็นเยียบแต่จิตใจของท่าน
ค่อยๆ ระบุขึ้น

ท่านไม่ได้สัมผัสคมกระบี่มานานแล้ว

ระหว่างนี้ การฆ่าคนของท่านไม่ต้องใช้กระบี่อีก

ท่านความจริงมุ่งหวังชั่วชีวิตนี้ไม่ใช่กระบี่อีก...กระบี่เป็นอาวุธของ
บุรุษหนุ่ม สำหรับชายชราเพียงใช้ต่างไม้เท้าพุงกาย

ชายชราหากไม่เข้าใจซึ่งถึงเหตุผลนี้ อย่างนั้นกระบี่มักแปรเปลี่ยน
เป็นสื่อชักนำความตายแก่มัน

เล่าแป๊ะย่อมเข้าใจถึงเหตุผลประการนี้ แต่ตอนนี้ถึงเวลาที่ท่านมีอาจ
ไม่ใช้กระบี่

ตอนนี้ห่างจากวันที่ยังทั้งเสียชีวิตเป็นเวลาหนึ่งปีแล้ว

หนึ่งปีมานี้เล่าแป๊ะแทบไม่ได้กระทำเรื่องใด แทบแปรเปลี่ยนเป็น
คนหูหนวกตาบอด

บุคคลที่มีส่วนสัมพันธ์กับเล่าแป๊ะในยุคจักร เทบจบสิ้นชีวิตใน
เงื้อมมือพรรคสิบสองอินทรีเหินจนหมดสิ้น

แต่เล่าแป๊ะไม่ได้ยินได้เห็นเรื่องราวเหล่านี้

กิจการงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเล่าแป๊ะในบู๊ลิ้ม เทบถูกพรรคสิบสอง
อินทรีเหินยึดครองแทนที่โดยสิ้นเชิง

แต่ทว่าเล่าแป๊ะมองไม่เห็น

กาลก่อนหากมีคนถามถึงเล่าแป๊ะ ผู้ถูกถามย่อมต้องเซ็ดหน้า
ยี่ดอกตอบว่า “เล่าแป๊ะคือสหายเรา”

แต่ตอนนี้ต่อให้เป็นสหายของเล่าแป๊ะจริงๆ ก็ต้องสันตริระปะฎิเสธ
“เล่าแป๊ะ? ผู้ใดเป็นเล่าแป๊ะ? เล่าแป๊ะเป็นตัวอะไร?”

มีบ้างบางคนถึงกับตั้งชื่อให้กับเล่าแป๊ะอีกชื่อหนึ่ง

“เผ่าพันธุ์ไม่ชายไม่หญิง”

ความหมายของ “ไม่ชายไม่หญิง” คือคนขลาดเขลา คือคนไร้
กำลังขวัญ

แต่เล่าแป๊ะไม่ได้ยิน ต่อให้มีคนชี้หน้าด่าทาน ทานก็ไม่ได้ยิน

เจ้าหมื่นอินทรีใช้คนส่งจดหมายทำสัประยุทธ์มานัดหมายเล่าแป๊ะ
พิสูจน์ความเป็นตาย

เป็นจดหมายทำสัประยุทธ์สิบสองฉบับ ส่งมาหนึ่งฉบับทุกเดือน
ข้อความในจดหมายเผ็ดร้อนรุนแรงขึ้นทุกฉบับ บรรดาถ้อยคำที่หยาบหยัน
ผู้คนในโลกแทบหาได้จากจดหมายทำสัประยุทธ์เหล่านี้

แต่เล่าแป๊ะหาเหลือบแลไม่

เจ้าหมื่นอินทรีเพียงไม่ได้กระทำเรื่องราวประการหนึ่ง

มันยังไม่บุกจู่โจมมายังอุทยานไม้ดอกของเล่าแป๊ะ เนื่องจากเจ้า
หมื่นอินทรีสืบทอดความดีนลิกหนาบงของอุทยานไม้ดอกไม่ออก ไม่มี
ผู้ใดทราบว่ที่นี้ชุ่มชื้นร่มกำล้งมากน้อยเท่าใด

อย่าว่าแต่มันเมื่อซึ่งเป็นฝ่ายมีเปรียบ ไยต้องเสี่ยงอันตรายโดยวู่วาม?
ทุกคนล้นทราบ เล่าแป๊ะถูกเจ้าหมื่นอินทรีรุกเร้าคุกคามจนไม่มี
ปัญญาดีโต้ ไม่สามารถโง่หัวขึ้นได้แล้ว

อย่างนั้นปล่อยให้เจ้าบัตชบคนหนึ่งหลบซ่อนรอความตายอยู่ภายใน
วังจะเป็นไรไป?

จะอย่างไรเล่าแป๊ะเป็นบุคคลปราศจากอันตราย ไร้คุณค่าความหมาย
อีกแล้ว

เล่าแป๊ะต้องการให้เจ้าหมื่นอินทรีคาดคิดเช่นนั้นพอดี

หนึ่งปีมานี้ เล่าแป๊ะเพียงกระทำเรื่องหนึ่ง

ท่านได้เพาะสร้างความยโสถือดีของเจ้าหมื่นอินทรีขึ้น

...ความยโสถือดีคือความชะล่าใจเลินเล่อ ไม่ว่าจะความเลินเล่อเล็กน้อย
ปานใด อาจเป็นความเลินเล่อถึงแก่ชีวิต

ตอนนี้ถึงเวลาตอบโต้ของเล่าแป๊ะแล้ว

เล่าแป๊ะสอดกระบี่คืนฝัก หยิบฉวยภาพแผนที่ขนาดใหญ่ออกจาก
ลิ้นชักกลับภายในโต๊ะออกมาสองแผ่น

แผนที่แผ่นแรกครอบคลุมสิบสองมณฑล แต่ละมณฑลล้วนใช้ดินสอ
ชาดวาดรูปวงกลมวงหนึ่ง

นี่คือที่ตั้งสิบสองสาขาสังกัดพรรคสิบสองอินทรีเหิน

แผนที่สองเป็นภาพแบบแปลนของปวยพังเป้า (ป้อมอินทรีเหิน) ที่
พำนักของเจ้าหมื่นอินทรี ครอบคลุมทางเข้าออกทุกสายอย่างละเอียดถี่ถ้วน

ต่อให้เล่าแป๊ะหลับตาลง ก็สามารถวาดแผนที่เช่นนั้นขึ้นมาได้อีก
แผ่นหนึ่ง

แต่ตอนนี้ท่านยังคงเฟื่องพินิจอย่างละเอียดถี่ถ้วนหนึ่ง

การต่อสู้ครั้งนี้เป็นการต่อสู้ครั้งสุดท้าย ไม่ว่าจะชนะหรือพ่ายแพ้
ล้วนเป็นการต่อสู้ครั้งสุดท้ายของท่าน

ท่านไม่ต้องการชะล่าใจเลยสักนิด

การต่อสู้ครั้งนี้ผ่านการวางแผนเป็นแรมปี ท่านเชื่อมั่นว่าต้องประสบความสำเร็จ ไม่ยินยอมพ่ายแพ้เด็ดขาด

เล่าแป๊ะพับแผนที่ ใช้กระบี่สั้นทับไว้ จากนั้นค่อยกระตุกเชือกกระดิ่งที่มุมห้อง

นี่เป็นสัญญาณเรียกตัวลูกเอียงซวง

หนึ่งปีมานี้ ลูกเอียงซวงไม่ได้เปลี่ยนแปลงท่าใด เพียงสุขุมลึกซึ้งกว่าเดิม หนักแน่นเยือกเย็นกว่าเดิม คำพูดที่กล่าวก็ลดน้อยกว่าเดิม

เปลือกนอกลูกเอียงซวงแม้ยังอ่อนเยาว์ แต่มั่นเองทราบว่าตนเองชราภาพลงมากมาย

ช่วงเวลากล้ากลืนฝืนอภัยศ มักเคี้ยวกรำผู้คนชราลงได้โดยง่าย

ลูกเอียงซวงยอมทราบว่ เล่าแป๊ะที่ยอมสยบเช่นนี้ต้องลอบดำเนินแผนอันน่าสะพรึงกลัว แต่มั่นไม่เคยถามไถ่มาก่อน

ในห้องลับของเล่าแป๊ะ ยังมีห้องเร้นลับอีกชั้นหนึ่ง ลูกเอียงซวงไม่เคยเหยียบย่างเข้าห้องลับชั้นในแม้สักคราเดียว

สถานที่นั้นนอกจากเล่าแป๊ะแล้ว ไม่มีบุคคลที่สองล่วงล้ำเข้าไป

ตอนนี้เล่าแป๊ะกลับเรียกตัวมันจากห้องลับชั้นใน แสดงว่าแผนการกำหนดเป็นมั่นเหมาะ ถึงเวลาปฏิบัติการแล้ว

การปฏิบัติการครั้งนี้ ย่อมต้องน่าสะพรึงกลัวกว่าความเคลื่อนไหวที่แล้วมาทุกครั้ง

ดังนั้น กระทั่งลูกเอียงซวงยังอดตื่นเต้นตั้งเครียดมิได้ ขณะเดินเข้าสู่ห้องลับเล่าแป๊ะ ถึงกับสามารถได้ยินเสียงเต้นของหัวใจตนเอง

เหตุการณ์ทั้งหมดดำเนินถึงขั้นสุดท้ายแล้ว ลูกเอียงซวงก็สตัยสาบานแต่แรก แผนการเคลื่อนไหวครั้งนี้ต้องประสบความสำเร็จไม่อาจพ่ายแพ้เด็ดขาด

เล่าแป๊ะชูจดหมายฉบับหนึ่งขึ้น กล่าวว่ “นี่เป็นจดหมายทำ

สัปดาห์ที่เจ้าหมื่นอินทรีส่งมาเมื่อหลายวันก่อนและเป็นคำเตือนครั้งสุดท้ายของมัน”

ท่านมองดูลูกเชียงขวาง สีหน้าท่าที่เยือกเย็นผิดธรรมดา กล่าวอย่างเฉื่อยชา “เจ้าลองคาดเดาว่ามันต้องการให้เราทำอะไร?”

ลูกเชียงขวางสันตึระชะ

เล่าแป๊ะกล่าวว่า “มันต้องการให้เราดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยอินทรีเหล็กสืบแทนปิงกังที่ถูกเราฆ่าทิ้งเมื่อปีก่อน!”

ลูกเชียงขวางหน้าแปรเปลี่ยนไป สีหน้าปรากฏแววขุ่นเคืองขึ้น

สำหรับกับเล่าแป๊ะ นี่นับเป็นการหยามหยันอันยิ่งใหญ่ ไม่มีการหยามหยันอัยยักไต่ยิ่งกว่านี้อีก

เล่าแป๊ะกลับแยมยิ้ม กล่าวว่า “มันยังเสนอเงื่อนไขหลายประการ รับปากไม่สืบสาวความผิดเก่าก่อนของเรา รักษาอุทยานไม้ดอกของเราไว้ ทั้งอนุญาตเจ้าเป็นผู้ช่วยเรา”

ลูกเชียงขวางกำหมัดแน่นแน่น เคঁลเสียงว่า “มันกำลังฝันไป”

“มันไม่ได้เพื่อฝัน เนื่องจากมันคำนวณแล้วว่าเราไม่มีหนทางอื่นอีก หากคิดมีชีวิตสืบต่อ ได้แต่ค่อยตามมัน สำหรับกับเจ้าหมื่นอินทรี นี่มิเพียงไม่เป็นการหยามหยัน มิหน้าซ้ำนับว่าเกื้อการุณย์ยิ่ง”

ลูกเชียงขวางสุดลมหายใจลึกๆ กล่าวว่า “มันยังรอคอยคำตอบของพวกเรา?”

“มันจำกัดให้เราตอบจดหมายก่อนวันสารทเต็งเฮี้ยง (วันขึ้นเก้าค่ำ เดือนเก้า) ไม่เช่นนั้นจะเหยียบย่ำสถานที่เราจนราบเรียบ มันบอกว่ามันตระเตรียมหุ้มเทหุ่่มกำลังของพรรคสิบสองอินทรีเห็นทั้งหมดบุกโจมต้าม้า”

“เฮอะ ข้าพเจ้ามุ่งหวังให้พรรคสิบสองอินทรีเห็นโจมต้าม้า”

“เราไม่มุ่งหวัง ดังนั้นต้องการให้ท่านตอบจดหมายมัน”

“ตอบว่าอย่างไร?”

“รับปากมัน!”

ลูกเอียงขวงงงงันวูบ กล่าวว่า “รับปากมัน? รับปากเป็นบิรารมัน?”

“มิผิด มิหน่าข้าสอบถามมันว่า เมื่อใดจึงยินยอมให้เราไปกราบพบ
บั้งจู้ (ประมุขพรรค)?”

ลูกเอียงขวงขบริมฝีปากจนซีดขาว กล่าวว่า “ท่านตระเตรียมไป
จริง ๆ?”

เล่าแป๊ะยิ้มอีกครา กล่าวว่า “เราเมื่อบอกไปย่อมต้องไป”

ท่านพลันยิ้มอีกครา กล่าวต่อ “เพียงแต่ไม่ได้ออกเดินทางตามวัน
เวลาที่มันกำหนด มันเพิ่งได้รับจดหมายฉบับนี้ เราก็ตูไปแล้ว”

ลูกเอียงขวงพลันเข้าใจจิตเจตนาเล่าแป๊ะ ดวงตาเป็นประกายในบัดดล

เล่าแป๊ะตระเตรียมตอบได้แล้ว!

ตอนที่เล่าแป๊ะลงมือตีโต้ ต้องไม่เปิดโอกาสให้ผู้คนระวังป้องกัน

เจ้าหมื่นอินทรียอมคิดไม่ถึงเล่าแป๊ะกล้าบุกจู่โจมป้อมอินทรีเห็นที่
แข็งแกร่งดุจผนังเหล็กกำแพงทองแดง กระทั่งวิหคสักตัวก็ยากโบายบินผ่าน
ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าล่วงล้ำแม้สักก้าวเดียว

เล่าแป๊ะก็ไม่ต้องการให้มันคาดคิด

ใบหน้าซีดขาวของลูกเอียงขวงแปรเปลี่ยนเป็นแดงระเรื่อด้วย
ความกระตือรือร้น กล่าวว่า “พวกเราจะไปเมื่อใด?”

“เจ้าไม่ต้องไป เจ้าเฝ้ารักษาอยู่ที่นี้”

“แต่ข้าพเจ้า...”

เล่าแป๊ะตัดบทว่า “มีบ้างบางคนถนัดในการจู่โจม บ้างจัดเจนในการ
ต้านรับ หากมันซุนเกี่ยมยังมีชีวิตอยู่ เราอาจใช้มันไปแทนเรา น่าเสียดาย...”

กระแสเสียงท่านแปรเปลี่ยนเป็นแหบแห้ง ต้องกระแอมเบาๆ จึง
สามารถกล่าวต่อ “เจ้าผิดแพกจากซุนเกี่ยม เจ้าสุขุมเยือกเย็นกว่ามันมาก

นัก ดังนั้นหลังจากที่เราไปแล้ว ต้องมอบหมายสถานที่นี้แก่เจ้า ค่อยวางใจได้”

ลูกเอียงช่วงขบกรามกรอด กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่เคยฝันคำสั่งท่าน ผู้เฒ่ามาก่อน แต่ครั้งนี้เป็นการต่อสู้ครั้งสุดท้ายของพวกเรา ข้าพเจ้าไม่ต้องการหลบซ่อนอยู่ที่นี้ เบิ่งตาดูผู้อื่นทะยานออกเสียงชีวิต ข้าพเจ้ายินยอมตายเพื่อท่าน”

เล่าแป๊ะทอดถอนใจ กล่าวว่า “เราเข้าใจจิตเจตนาของเจ้า แต่เจ้าลืมเลือนเรื่องประการหนึ่ง”

ท่านกล่าวเสียงทุ้มหนัก “เราไปแสวงชัยชนะ มิใช่รับความพ่ายแพ้ ดังนั้นต้องพิทักษ์รักษารากฐานนี้ไว้ หากปราศจากเจ้าเฝ้าดูแลที่นี้ เราไหนเลยบุกจู่โจมอย่างวางใจได้?”

ลูกเอียงช่วงก้มศีรษะเงยบงกชิ่งนาน ในที่สุดอดกล่าวมิได้ “แต่พวกเรายังมีอันใดควรคู่แก่การพิทักษ์รักษาอีก?”

เล่าแป๊ะกล่าวเสียงเนิบนาบ “หากเจ้าเข้าใจว่าเราหลงเหลือสิ่งของไม่มากนัก เจ้าก็ผิดแล้ว”

ท่านแยมยิ้มแล้วกล่าวต่อ “เจ้าหมิ่นอินทรีคงเข้าใจว่า ยึดครองรากฐานของเราไว้ในสิบส่วน มันก็ผิดแล้ว ที่มันช่วงชิงไปเป็นเพียงเม็ดงาไม่กี่เม็ด ขนมอบีเยะทั้งอันยังอยู่ในมือเรา!”

ลูกเอียงช่วงเงยหน้าขึ้น ดวงตาทอประกายนับถือเลื่อมใส

เล่าแป๊ะตบโต๊ะเบาๆ กล่าวว่า “นี่คือขนมอบีเยะของเรา ตอนนี้เรามอบแก่เจ้า หวังให้เจ้าเฝ้าดูแลให้ดี จดจำไว้ ขนมอบีเยะนี้เพียงพอให้พวกเราปราบปรามหลายชั่วอายุคน”

ลูกเอียงช่วงตะกุกตะกักว่า “ภารกิจนี้ใหญ่หลวงเกินไป ข้าพเจ้า...”

“เจ้าไม่ต้องบ้ายเบี่ยง ไม่ต้องกลัว หากเราไม่วางใจเจ้าโดยสนิทใจก็ไม่มอบมันแก่เจ้าแล้ว”

“แต่ข้าพเจ้า...”

เล่าแป๊ะหน้าเคร่งขรึมลง กล่าวว่า “ไม่ต้องกล่าวอีกแล้ว เรื่องนี้เรாதกลงใจแน่นอนแล้ว”

ลูกเฮียงซวงไม่กล่าวอะไรอีก เรื่องที่เล่าแป๊ะตกลงใจ ไม่เคยมีคนสามารถแปรเปลี่ยนกลับกลายมาก่อน

สีหน้าเล่าแป๊ะค่อยผ่อนคลาย กล่าวว่า “ภายในโตะตัวนี้บรรจุม้วนภาพสามร้อยเจ็ดสิบหกม้วน ม้วนภาพแต่ละม้วนเป็นหลักทรัพย์ส่วนหนึ่งของเรา ผู้ที่ดูแลหลักทรัพย์เหล่านี้ล้วนขึ้นตรงต่อเรา รับฟังคำสั่งเราแต่ผู้เดียว”

ลูกเฮียงซวงนั่งรับฟัง

เล่าแป๊ะกล่าวว่า “แต่มีว่าผู้ใดหากได้รับคำสั่งลับและสัญลักษณ์ของเรา ก็สามารถบงการพวกมันโดยตรง ตอนนี้เราขอมอบหมายทั้งหมดนี้แก่เจ้า”

ท่านกล่าวเสริมว่า “คำสั่งลับและสัญลักษณ์แสดงต่อผู้คนที่สามร้อยเจ็ดสิบหกคน ของเราล้วนผิดแผกแตกต่าง หากพลาดผิดเพียงเล็กน้อย ผู้ที่รู้ดีไปแทนจะประสบเภทภัยถึงตาย”

ลูกเฮียงซวงนั่งรับฟังตลอดเวลา

มันความจริงรู้สึกที่เล่าแป๊ะเป็นบุคคลอันร้ายกาจ บัดนี้ทัศนคติยิ่งลึกล้ำกว่าเดิม

จนบัดนี้ลูกเฮียงซวงเพิ่งทราบ สิทธิประโยชน์ของเล่าแป๊ะกลับยิ่งใหญ่ไพศาลปานนี้ น่าตระหนกปานนี้ มาตราที่ใช้คำ “รุ่มรวยเทียมประเทศ” มาเปรียบเทียบก็หาเกินความจริงไม่

คิดฉกฉวยสิทธิเหล่านี้ไม่ง่ายตายอยู่แล้ว คิดพิทักษ์รักษาอย่างยิ่งยากเย็น

นอกจากเล่าแป๊ะแล้ว มันนี้ก็ไม่ออกว่ายังมีบุคคลที่สองใดสามารถดูแลรักษาได้เนิ่นนานปานนี้ ดิงามเช่นนี้ ไร้ลับเพียงนี้

บัดนี้ เล่าแป๊ะกลับมอบสินทรัพย์จำนวนมากมายมหาศาลนี้แก่มัน แต่สีหน้าลูกเชียงซวงไม่เพียงปราศจากแววลิงโลดยินดี กลับประหวั่นหลนลานรันทตหดหู่ยิ่ง

เล่าแป๊ะคล้ายลวงรู้ความในใจมัน ยิ้มพลาบกล่าวว่า “เจ้าไม่ต้องลำบากใจ เราที่ทำเช่นนี้ไม่ใช่สิ่งเสียเรื่องหลังต่อเจ้า เพียงป้องกันเหตุสุดวิสัยเท่านั้น การต่อสู้ครั้งนี้แม้เสี่ยงอันตราย แต่หากปราศจากความมั่นใจถึงเจ็ดส่วน เรารับรองไม่เคลื่อนไหวโดยพลการ”

ลูกเชียงซวงยอมทราบบเล่าแป๊ะไม่เคยกระทำเรื่องที่ปราศจากความมั่นใจมาก่อน

มันระบายลมจากปากยาวๆ ถามว่า “ท่านตระเตรียมนำคนไปมากน้อยเท่าใด?”

เล่าแป๊ะหิบบวยบันทึกลึกๆ เล่มหนึ่งยื่นส่งให้ กล่าวว่า “นี่คือรายชื่อพวกมัน ให้เจ้าระดมพวกมันมายังที่นี้ภายในเจ็ดวัน”

ลูกเชียงซวงรับคำ รับบัญชีรายชื่อมาพลิกดูโดยคร่าวๆ พลันขมวดคิ้วกล่าวว่า “มีเพียงเจ็ดสิบคน”

“มีเพียงเจ็ดสิบคนนี้ นับเป็นขุมกำลังอันกล้าแกร่งขุมหนึ่ง อย่าลืมนะว่ามีบางคนสามารถอาศัยหนึ่งด้านทานร้อย”

ลูกเชียงซวงกล่าวอย่างครุ่นคิด “แต่ในจำนวนนี้หากมีคนทรยศ...”

“ไม่เด็ดขาด เราตรวจสอบพวกมันอย่างละเอียดแล้ว ทุกผู้คนล้วนสัตย์ซื่อจงรักเป็นอย่างดี”

ลูกเชียงซวงผงกศีรษะ

นับแต่เล็กบ่วงเทียนเสียชีวิต สถานที่นี้ไม่ปรากฏคนทรยศขึ้นอีก

...แต่ผู้คนเจ็ดสิบคนยังไม่เพียงพอ ต่อให้เป็นขุมกำลังอันกล้าแกร่งก็ยากทลายป้อมอินทรีเหิน อย่างไรก็ตามแต่ในเจ็ดสิบคนนี้ไม่มีผู้ใดเป็นยอดฝีมืออย่างน้อยยังไม่มีผู้ใดสามารถเอาชนะสิบสองอินทรีเหินในสังกัดเจ้าหมื่น

อินทรีได้

ลูกเฮียงซวงแม่ไม่กล้ากล่าววาจาประดานี้ออกมา แต่สีหน้าท่าทีได้แสดงออกอย่างชัดเจน

เล่าแป๊ะคล้ายล่วงรู้ถึงความในใจมันอีก ยิ้มพลางกล่าวว่า “เจ็ดสิบคนนี่แม่ไม่เพียงพอ แต่หากผนวกโชคช่วยคงใช้การได้ โชคของเราไม่เลวตลอดมา”

ลูกเฮียงซวงทราบว่เล่าแป๊ะไม่ใช่บุคคลเชื่อถือโชคความสาธา ท่านคล้ายมีแผนมันเหมาะอื่นอีก

แต่เล่าแป๊ะเมื่อกล่าวเช่นนี้ ลูกเฮียงซวงได้แต่เชื่อถือ

เล่าแป๊ะพลันทอดถอนใจกล่าวว่า “แต่โชคความสาธาไม่อาจพึ่งพาแน่นอน ดังนั้น...การไปของเราครั้งนี้ หากไม่อาจหวนกลับมา เจ้าต้องปฏิบัติเรื่องราวประการหนึ่ง”

“ทราบแล้ว”

“เราหากประสบเภทภัย เจ้าก็กระจายทรัพย์สินสมบัติเหล่านี้ออกไป มีบ้างบางคนติดสอยห้อยตามเรานานปี เราไม่อาจให้ครึ่งชีวิตหลังของพวกเขา มันต้องอดอยากไรรู้”

“ทราบแล้ว”

เล่าแป๊ะกล่าวว่า “เรายอมหลงเหลือของบางประการแก่เจ้าด้วย”

ลูกเฮียงซวงก็มิศรัษะกล่าวว่า “ไม่ต้องจัดเตรียมสำหรับข้าพเจ้า”

เล่าแป๊ะหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า “หรือเจ้าคิดตาย?”

ลูกเฮียงซวงก็มิศรัษะต่ำกว่าเดิม

เล่าแป๊ะกล่าวว่า “เจ้าไม่อาจตายเด็ดขาด เนื่องจากเจ้ายังต้องรอคอยโอกาส ไม่เพียงต้องรอโอกาสล้างแค้นแทนเรา ยังต้องหาทางกอบกู้กิจการงานของเรา เราไม่มีบุตรชาย เจ้านับเป็นบุตรชายเรา”

“ทราบแล้ว”

เล่าแป๊ะยิ้มออกมา กล่าวว่า “ดังนั้นเจ้าสามารถจัดการกับสินทรัพย์ส่วนใหญ่ตามอำเภอใจ ในจำนวนนี้มีเพียงหลายส่วนที่เรากำกับไว้เป็นพิเศษ นับเป็นข้อยกเว้น”

สีหน้าท่านพลันแปรเปลี่ยนเป็นประหลาดพิสดารยิ่ง กล่าวต่อซ้ำๆ “สินทรัพย์หลายส่วนนั้น หลงเหลือไว้สำหรับเชี่ยวชาญโดยเฉพาะ”

ลูกเฮียงซวงเงียบงันหนึ่งนาน จึงทอดถอนใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจ ข้าพเจ้าต้องสืบเสาะนางจนพบ แบ่งปันให้กับนาง”

เล่าแป๊ะพลันถามว่า “เจ้ายังจดจำบุรุษหนุ่มที่เรียกว่าฉิ่งตงตั้งนั้น ได้หรือไม่?”

“บุคคลเช่นนั้นข้าพเจ้าไหนเลยลืมเลือนได้?”

“มันเป็นบุคคลที่มีคุณประโยชน์ใหญ่หลวง หากเจ้าสามารถค้นหา มันเป็นสหาย ต้องมีส่วนช่วยเหลือเจ้าอย่างยิ่งยวด”

ลูกเฮียงซวงกล่าวว่าซ้ำๆ “คนผู้นี้คล้ายลี้ลี้บยั้ง วันที่เล็กบ่วงเทียนเสียชีวิต มันพลันสาบสูญอย่างกะทันหัน ข้าพเจ้าก็เคยลองสืบเสาะร่องรอยมัน แต่ในยุทธจักรคล้ายไม่เคยมีบุคคลเฮียงนี้ปรากฏขึ้นมาก่อน”

“ขอเพียงเจ้าเสาะพบเชี่ยวชาญเทียบ ก็จะช่วยพานมัน”

สีหน้าลูกเฮียงซวงปรากฏแววตื่นเต็นสงสัยวูบ แต่แล้วยิ้มออกมา กล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอเพียงเสาะพบมัน ต้องให้มันเป็นสหายเรา เนื่องจากพวกเราความจริงเป็นสหายกันแล้ว”

เล่าแป๊ะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม “ประเสริฐมาก เราทราบว่าคุณมีสายตาสอนหลักแหลมตลอดมา...”

รอยยิ้มของท่านพลันสลายกลายเป็นเสียงทุ้มหนัก “นอกจากนี้ เรายังให้เจ้ากระทำเรื่องอีกประการหนึ่ง”

ดวงตาท่านทอประกายโทสะ เน้นเสียงว่า “เจ้าสืบเสาะให้กับเราว่า บิดาของทารกเชี่ยวชาญเทียบเป็นใคร หลังจากสืบทราบได้ให้ลงมือฆ่ามัน!”

ลูกเฮียงซวงรับคำว่า “ทราบแล้ว ข้าพเจ้าต้องหาทางสืบเสาะจนทราบได้”

เล่าแป๊ะผงกศึรชะ ระบายลมปากยาวๆ สีหน้าค่อยผ่อนคลาย กล่าวว่า “เรื่องที่เราบอกต่อเจ้านี้ เพียงเพื่อป้องกันเหตุสุดวิสัย เรายังจะหวนกลับมานำศึรชะของเจ้าหมื่นอินทรีกลับมา”

ลูกเฮียงซวงแยมยิ้มออกมากกล่าวว่า “เมื่อถึงเวลานั้น ข้าพเจ้าจะยกเว้นข้อห้ามตีมสุรา ใช้ศึรชะมันต่างป่านสุรา!”

“เจ้าละเว้นจากการตีมสุราตั้งแต่เมื่อใด?”

ลูกเฮียงซวงทอดถอนใจกล่าวว่า “นับแต่วันที่เราทราบข่าวการตายของบู๊เล่าตอ”

มันกัมศึรชะต่ำ กล่าวต่ออย่างเข้มซ้า “วันแต่งงานของเขี้ยวบู๊ ข้าพเจ้าหากไม่รู้ว่าตีมจนเมามา ยอาจคำนวณแผนการของเจ้าหมื่นอินทรีออก บู๊เล่าตอสองพ่อลูกอาจไม่ตาย ดังนั้นนับตั้งแต่นั้น ข้าพเจ้าไม่ตีมสุราแม้สักหยดเดียว เนื่องจากข้าพเจ้าพบว่า มิว่าผู้ใดหลังจากตีมสุรามักกระทำผิดพลาดโดยง่าย”

เล่าแป๊ะผงกศึรชะรับ พลันถามว่า “แล้วสตรีเล่า? นับแต่ลิ้มชิวจากไป เจ้าเสาะหาสตรีอื่นหรือไม่?”

ลูกเฮียงซวงตื่นเต้นสงสัยยิ่ง คล้ายคิดไม่ถึงว่าเล่าแป๊ะจะถามไถ่เช่นนี้ นี่นับเป็นเรื่องส่วนตัวของมัน เล่าแป๊ะน้อยครั้งจะสอบถามเรื่องส่วนตัวของบุคคลอื่น

แต่ครั้งนี้เล่าแป๊ะกลับถามถึง

ดังนั้นมันได้แต่สั่นศึรชะปฏิเสธ

เล่าแป๊ะกล่าวว่า “เพราะเหตุใด? ร่างกายเจ้าก็สมบูรณ์แข็งแรงหรือไม่ครุ่นคิดถึงสตรี?”

“บางครั้งย่อมครุ่นคิดถึง แต่การหาสตรีไม่เพียงต้องใช้เวลา ทั้งยัง

ต้องมีความอดทน แต่ทั้งสองประการนี้ข้าพเจ้าล้วนไม่มี”

เล่าแป๊ะยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ผิดแล้ว เราในวัยฉกรรจ์น้อยครั้งจะมีเวลาว่าง ยิ่งปราศจากความสะกดกลั้น แต่ยังพานพบสตรีมากมาย มีหน้าข้าล้วนมีสตรีที่ดียิ่ง”

ท่านเฟ่งตามองดูลูกเสียงซวง กล่าวต่อ “สองปีมานี้ เจ้าสมควรมีเงินทองยิ่ง ขอเพียงมีเงินทองก็สมควรเสาะหาสตรีที่งามสะอาดที่สุที่สุด หรือเจ้าไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ข้อนี้?”

ลูกเสียงซวงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจ แต่ไม่ชมชอบสตรีที่ใช้เงินทองซื้อมา”

“เจ้าผิดแล้ว สตรีคือสตรี ไม่ว่าเจ้าใช้หนทางใดได้พวกนางมา หมายี่ความสำคัญไม่ ประการสำคัญคือ เจ้าสามารถได้พวกนางมาอย่างแท้จริงหรือไม่”

ลูกเสียงซวงถอนใจกล่าวว่า “โอ นั่นไม่ง่ายดายนัก”

“ผู้ใดว่าไม่ง่ายดาย สตรีคือม้าป่า ขอเพียงท่านสามารถกำราบนางจะเป็นของเจ้าตลอดกาล ขอเพียงเจ้าขึ้นขี่นางได้ สมควรมีหนทางกำราบนาง”

ท่านยิ้มเล็กน้อย ดวงตาคัลยาแปรเปลี่ยนเป็นหนุ่มแน่นขึ้นมา

ลูกเสียงซวงอดหัวร่อมิได้

น้อยคนที่ทราบเล่าแป๊ะมีประสบการณ์ด้านนิสตรี้ซ่าของช่านาญแจกเช่นกับด้านอื่น

ลูกเสียงซวงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม “ท่านเมื่อวัยฉกรรจ์ คงเป็นนักขี่ขี้หนอยอดเยี่ยมแน่นอน”

เล่าแป๊ะกล่าวว่า “หรือเจ้าเข้าใจว่าตอนนี้เราไม่ใช่แล้ว?”

ท่านยิ้มพลางกล่าวต่อ “การขี่ม้าป่าแจกเช่นกับการเสพสุข ขอเพียงเรียนรู้จะไม่ลืมนั่นตลอดกาล ไม่ว่าเจ้าไม่ได้ขี่ขึ้นานเท่าใด

ก็ไม่ลืมนั่นเด็ดขาด”

ลูกเฮียงซวงกล่าวว่า “มาตรฐานไม่ลืมนั่น แต่ไม่ว่าอย่างไรต้องไม่คุ้นเคย”

เล่าแป๊ะแสร์กล่าวอย่างขุ่นเคือง “เจ้าเข้าใจว่าตอนนี้เราไม่คุ้นเคยแล้ว? ต้องการให้เราแสดงยืนยันหรือไม่?”

ลูกเฮียงซวงเพียงยิ้มแยมไม่กล่าวอะไร

เล่าแป๊ะพลันถามว่า “เจ้าทราบหรือไม่ว่า ตอนนี้องานที่ใดมีสตรีงามสะคราญที่สุด?”

ลูกเฮียงซวงตอบว่า “ข้าพเจ้าเพียงได้ยินว่ามีสถานที่หนึ่ง แต่ไม่เคยย่างกรายไป”

“สถานที่นั้นคือไควอ้อลิม (พนาสำราญ)?”

ลูกเฮียงซวงตื่นตื่นสงสัยยิ่ง กล่าวว่า “ท่านก็รู้จักพนาสำราญ?”

มุ้มปากเล่าแป๊ะปรากฏรอยยิ้มอันลึกลับพิสดารขึ้น กล่าวว่า “เจ้าทราบหรือไม่ว่า ที่ดินของพนาสำราญเป็นสมบัติของผู้ใด?”

“ฟังว่าเจ้าของสถานที่นั้นแซ่กอ ผู้อื่นล้วนเรียกนางเป็นกอล่าตัวสตรีนางหนึ่งสามารถถูกเรียกหาเป็นเหล่าตัว (พี่ใหญ่) หาใช่เรื่องง่ายตายไม่”

“มิผิด นางเป็นสตรีที่สามารถนางหนึ่งจริง ๆ เลือกทำเลสถานที่ประเสริฐเลิศที่สุด ปลูกสร้างห้องหับ ประกอบกิจการใหญ่โต แต่ที่ดินแถบนั้นไม่ได้เป็นสมบัติของนาง นางเพียงเช่าช่วงมา”

ลูกเฮียงซวงกล่าวถามว่า “นางโฉมไม่ซื้อที่ดินผืนนั้นไว้?”

“เนื่องเพราะเจ้าของที่ดินไม่ยอมขายให้ ไม่ว่าจะนางจะเสนอราคาสูงล้ำปานใดล้วนไม่ยินยอม”

รอยยิ้มแยมของท่านไม่เพียงลึกลับ มีหน้าขำยังภาคภูมิใจยิ่ง

ลูกเฮียงซวงเลียบเคียงถามว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่าเจ้าของที่ดินเป็นใคร?”

“เราย่อมทราบดี ในโลกไม่มีผู้ใดทราบกระจ่างกว่าเรานีก”

ท่านยิ้มพลงเน้นเสียงว่า “เนื่องเพราะเจ้าของที่ดินโดยชอบธรรมคือเรา!”

ลูกเอียงขงก็ยิ้ม กล่าวว่า “หากนางทราบเรื่องนี้ อาจไม่เลือกสถานที่นั้นเป็นที่ตั้งพนาสำราญ”

เล่าแป๊ะกล่าวว่า “นางย่อมไม่ทราบ ทุกคนล้วนเข้าใจว่าบุคคลเอียงเราหากประกอบการค้า คงเปิดร้านขายอาหารบ่อนพนั้น ไม่ได้คาดคิดว่าสินทรัพย์ส่วนใหญ่ของเราเป็นที่ดิน”

ท่านแค้นหัวร่อแล้วกล่าวต่อ “เจ้าหมื่นอินทรีก็คาดคิดไม่ถึง มันยึดครองร้านอาหารทำลายบ่อนพนั้นเรา แต่ต่อให้มันทำลายจนสิ้นซากก็ไม่อาจกระทบกระทั่งถูกรากฐานของเรา”

ลูกเอียงขงระบายลมหายใจยาวๆ กล่าวว่า “เนื่องเพราะไม่ว่าอย่างไร มันไม่อาจทำลายผืนแผ่นดินของท่านได้”

“มิจิต ที่ดินเป็นสิ่งที่ทุกคนไม่อาจทำลายได้ รोजนมีอายุเอียงเราค่อยทราบว่ามีแต่ที่ดินเป็นสินทรัพย์อันมั่นคงที่สุด มีแต่ที่ดินจึงเป็นรากฐานของทุกสรรพสิ่ง”

ความคิดอ่านของเล่าแป๊ะถูกต้องยิ่ง แต่ยังมีเลือนเรื่องประการหนึ่ง...ไม่ว่าท่านมีที่ดินมากมายเท่าใด มาตราว่าที่ดินทั่วทั้งแผ่นดิน ล้วนเป็นของท่าน รोजนท่านตกตายก็ได้พสุธาเท่ากับร่าง เฉกเช่นบุคคลอื่น

อาจบางที่เล่าแป๊ะมิใช่ไม่ได้นึกถึง เพียงแต่ไม่ยินยอมบอกออกมา สร้างความกระทบกระเทือนใจแก่ตนเอง

...ผู้คนไยต้องหลอกลวงตนเอง? ปิดบังอำพรางตนเอง?

...หรือมีแต่วิธีนี้จึงสามารถช่วยให้ตน มีชีวิตอย่างสุขสำราญกว่าเดิม?

เล่าแป๊ะพลันทอดถอนใจกล่าวว่า “เรายึดถือเจ้าเป็นบุตรชายตลอดมา หลังจากที่ซุนเกี่ยมตายแล้ว เจ้านับเป็นบุตรชายเพียงหนึ่งเดียวของเรา

เรามุ่งหวังว่าเจ้าอย่าได้สร้างความผิดหวังแก่เรา”

“คุณเกือบก็ไม่ได้สร้างความผิดหวังแก่ท่าน เรื่องที่มันเคยกระทำ ไม่มีผู้ใดกระทำได้ประเสริฐเลิศกว่ามัน”

“แต่มันไม่มีบุตรชาย อย่างน้อยมันสมควรกำเนิดบุตรชายแก่เราคนหนึ่ง”

ลูกเฮียงซวงฉุกใจคิดกล่าวว่า “ท่านให้ข้าพเจ้าเสาะหาสตรีหรือต้องการให้ข้าพเจ้ากำเนิดบุตรชายสักคนหนึ่ง?”

เล่าแป๊ะผงกศิระกะกล่าวว่า “ทางที่ประเสริฐเจ้ารีบเสาะหาเรามุ่งหวังว่าสามารถมีชีวิตอยู่จนได้เห็นบุตรชายของเจ้า”

ดวงตาท่านทอประกายเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวและคับแค้นรันทดอย่างบอกไม่ถูก กล่าวต่อซ้ำๆ “แล้วเจ้าจะค่อยๆ ตระหนักว่า คนผู้หนึ่งพออย่างเข้าวัยชรา หากยังไม่มีทายาทสืบตระกูล ความเปล่าเปลี่ยวนั้นสุดที่เรื่องใดจะทดแทนได้”

ลูกเฮียงซวงกล่าวอย่างครุ่นคิด “แต่ท่านมีทายาทสืบตระกูลแล้ว บุตรชายของเขี่ยวเตียบนับเป็นทายาทของท่านเช่นกัน”

ความเศร้าเสียใจของเล่าแป๊ะแปรเปลี่ยนเป็นตาลเดือด กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด “เราไม่ต้องการทายาทเขี่ยงั้น ต่อให้ไว้บุตรไว้หลานก็ไม่ต้องการเผ่าพันธุ์ชั่วชาตินั้น”

ท่านกำหมัดแน่นแน่น กล่าวต่อ “ดังนั้นเจ้าต้องสืบเสาะบิดาของเด็กทารกนั้นจนพบ มิว่ามันเป็นใคร เราไม่ยินยอมให้มันมีชีวิตสืบต่อ เจ้าเข้าใจจิตเจตนาเราหรือไม่?”

ลูกเฮียงซวงทอดถอนใจ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจ”

เล่าแป๊ะซิงซังอาฆาตคนผู้นั้น เนื่องจากคนผู้นั้นไม่เพียงข่มเหงรังแกธิดาท่าน ยังทำลายศักดิ์ศรีของท่านโดยสิ้นเชิง

เล่าแป๊ะรู้สึกนี้นับเป็นความอัปยศที่ไม่อาจทนทานได้ประการหนึ่ง

ลูกเอียงขวงกล่าวอีกว่า “ระหว่างนี้มีข่าวคราวของพวกมันหรือไม่?”
“พวกมัน” ที่ว่า ย่อมหมายถึงเขี้ยวเตี้ยบและเม่งแซฮุ้น
เล่าแป๊ะสันศิระษะ กล่าวว่่า “พวกมันคงไปยังสุดแสนไกล ยิ่งไกล
เท่าไ้ยิ่งประเสริฐ”

“พวกมันไปถึงที่ใด?”

“เราไม่ทราบ และไม่คิดใคร่ทราบ”

ลูกเอียงขวงกล่าวซ้่าๆ “ซึ่งความจริงท่านสมควรรับทราบ เนื่อง
เพราะทั้งสองตอนนี๊ อาจมีบุตรด้วยกันแล้ว”

สีหน้าเล่าแป๊ะพลันแปรเปลี่ยนกลับกลายเป็นเปลี่ยนจนพิเศษ
พิสดารยิ่ง

ลูกเอียงขวงเพ่งมองท่าน กล่าวว่่า “หากแม่น้ข้าพเจ้าตอนนี้เสาะพบ
มัน อาจนำทารกกลับมาได้”

เล่าแป๊ะเพ่งมองไปที่ไกลตา พืมพ่่าว่่า “เขี้ยวเตี้ยบเมื่อเยาว์วัย มัก
รับเร้าเราน่านางไปชมดูทะเล เราไม่มีโอกาสน่านางไป ตอนนี๊นางคงสมมาด
ปรารถนาแล้ว”

ดวงตาท่านทอประกายวูบวาบพิสดาร กล่าวต่อซ้่าๆ “ฟังว่่าทารก
ที่ถือกำเนิดจากชายฝั่งทะเลมักมีร่างกายแข็งแรงเป็นพิเศษ”

ลูกเอียงขวงกระจ่างวูบพืมพ่่าว่่า “ใช่แล้ว ไปยังชายฝั่งทะเล เราหาก
เป็นพวกมันก็ต้อ้งไปยังชายฝั่งทะเล กาลก่อนเราไ้ไหนไม่ทันนึกคิดถึง?”

ชีวิตโง่ทะเล

เมื่อหนึ่งปีก่อน ขณะอยู่ในบ้านพักอั้งทั้ง ยามเมื่อเม่งแซฮุ้นถามไถ่ทิศทางไปของนาง เขียวเตียบตอบว่า “พวกเราจะไปยังชายฝั่งทะเล”

“ท่านเคยเห็นท้องทะเลมาหรือไม่”

“ไม่เคย ข้าพเจ้าเพียงฝันถึง ไม่ทราบฝันมากี่ครั้งแล้ว”

เม่งแซฮุ้นถามว่า “ทะเลในฝันของท่านเป็นอย่างไร?”

“แผ่นฟ้าสีคราม ปุยเมฆเป็นสีขาว น้ำทะเลสีเขียว สะท้อนประกายใต้ฟ้าครามเมฆขาว”

“ท้องทะเลที่แท้จริงยังงามตระการกว่าในฝันอีก น้ำทะเลยังครามกว่าแผ่นฟ้า เกลียวคลื่นที่ม้วนตัวขึ้นยังขาวสะอาดกว่าปุยเมฆ ขณะที่อาทิตย์ลอยเด่น ผิวทะเลคล้ายโปรยไว้ด้วยเกล็ดเงิน ตอนอาทิตย์สนธยา เกล็ดเงินเหล่านั้นจะรวมตัวเป็นรุ้งหลากสีสายหนึ่ง หากท่านได้เห็นทะเลที่แท้จริง จะพบว่าสรรพสิ่งในโลกไม่มีใดแปรเปลี่ยนได้รวดเร็วกว่า และวิจิตรงดงามกว่าท้องทะเลอีก”

เขียวเตียบกล่าวอย่างกระตือรือร้น “อย่างนั้นยังรอคอยอันใดพวกเราไปไม่ไปในบัดดล?”

“ตกลงพวกเราจะไปในบัดดล”

ชายฝั่งทะเล

หาดทรายสีขาวสะอาดละเอียดนุ่ม

อาทิตย์สนธยาแพรวพราวตั้งทองคำ

ทารกชายเปลือยเท้าเปล่าวิ่งเล่นบนหาดทราย ทิ้งรอยเท้าน้อยๆ
อันสับสนแต่สวยงามเป็นทางยาว

เขี้ยวเตี้ยบก็เปลือยเท้าเปล่าเช่นกัน

เท้าของนางเรียวยาวกลมกลิ้ง ตอนนี้ทอดเหยียดอยู่บนหาดทราย
ด้วยอิริยาบถอันปลอดโปร่งสบาย ปล่อยให้อาทิตย์สนธยาฝั่งน้ำทะเลบน
ข้อเท้าจนเหือดแห้ง

อาทิตย์สนธยานุ่มนวลละมุนดุจตั้งประกายตาของนาง

ทารกชายกระโดดโลดเต้น ร่ำร้องเร่ร่ำอยู่ท่ามกลางระลอกคลื่น
สาดซัดสู่ฝั่ง ผิวกายที่ซีดขาวถูกตากเป็นสีทองแดง

...หนึ่งปีมานี้ทารกนี้ไม่เพียงเติบโตใหญ่ขึ้น ทั้งยังแข็งแรงกว่าเดิมมาก

เขี้ยวเตี้ยบทอดถอนใจ กล่าวว่า “เด็กทารกที่เติบโตใหญ่ที่ชายฝั่ง
ทะเลนับว่าแข็งแรงเป็นพิเศษจริงๆ”

เม่งแซฮุ้นก็ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า “มาตรฐานไม่แข็งแรงกว่าผู้อื่น ก็
ต้องมีจิตใจกว้างขวางกว่าผู้อื่น”

ใบหน้าที่ซีดขาวของมันเริ่มแดงระเรื่อ ไม่ว่าจะกายและใจล้วนสมบูรณ์
แข็งแรงกว่ากาลก่อนมากนัก

ตอนนี้หากมีผู้คนถามมัน

“ท่านผ่านชีวิตอันสุขสมมาหรือไม่?”

เม่งแซฮุ้นต้องตอบอย่างเด็ดเดี่ยว “ย่อมแน่นอน”

ขณะที่เขี้ยวเตี้ยบมองดูมัน ประกายตายังนุ่มนวลกว่าเดิม

นางกุมมือเม่งแซฮุ้นแนบแน่น กล่าวเสียงนุ่มนวล “หนึ่งปีมานี้ ข้าพเจ้ากับทารกล้วนเบิกบานใจยิ่ง เบิกบานใจเกินไป แต่บางครั้งข้าพเจ้า กลับอดหวังใยกังวลมิได้”

“หวังใยกังวลอันใด?”

“กังวลท่านจะสำนึกเสียใจ”

“สำนึกเสียใจ? ข้าพเจ้าใยต้องสำนึกเสียใจ?”

“ท่านเป็นบุรุษ ยังหนุ่มฉกรรจ์ สามารถประกอบเรื่องราวมากมาย แต่วันเวลาที่ผ่านไปมาออกจะธรรมดาเกินไป จืดชืดเกินไป”

เม่งแซฮุ้นกล่าวเสียงนุ่มนวล “ข้าพเจ้าก็ไม่เคยเบิกบานใจปานนี้มาก่อน คนผู้หนึ่งสามารถผ่านวันเวลาเยี่ยงนี้ ยังมีได้ไม่พึงพอใจ?”

มันกะพริบตาคราห์หนึ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม “อาจบางทีตอนนี้ ข้าพเจ้าเพียงคิดกระทำเรื่องหนึ่ง”

“เรื่องอันใด?”

เม่งแซฮุ้นกระซิบที่ข้างหูนางว่า “กำเนิดบุตรของเราเองคนหนึ่ง”
เซี่ยวเตียบแม้ยังยิ้มแย้ม แต่รอยยิ้มคล้ายชะงักค้าง

นี่จึงเป็นเรื่องที่กังวลใจอย่างแท้จริง

เม่งแซฮุ้นรักใคร่ทารกชายนี้ แต่ระหว่างบุคคลทั้งสองคล้ายมีความเห็นห่างประการหนึ่ง

เนื่องเพราะจะอย่างไรทารกชายนี้มีไขเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเอง นี่เป็นสภาพความจริงที่ไม่มีปัญญาแปรเปลี่ยนได้

...ในโลกอาจมีแต่วิมานความฝันจึงงามเพียงพร้อม ในสภาพความจริง มักมีข้อบกพร่องและรอยร้าวที่ไม่อาจชดเชยอยู่บ้าง ยิ่งนานวันรอยร้าวก็ยิ่งล้าลึก

เซี่ยวเตียบก้มศีรษะกล่าวว่า “ใช่แล้ว ข้าพเจ้าสมควรกำเนิดบุตรแก่ท่านอย่างน้อยสักคนหนึ่ง”

เม่งแซฮุ้นอดก่ล่าวเสริมมิได้ “แฉกเซ่นท่านให้กำเนิดแก่คนผู้นั้น”
เซี่ยวเตียบเจ็บบแลบปลาบใจคราหนึ่ง ศิริษะยิ่งกั่มต่ำกว่าเดิม
...คนผู้นั้นที่แท้เป็นใคร? เซี่ยวเตียบไฉนไม่ยอมบอกตลอดมา?

เม่งแซฮุ้นความจริงเข้าใจว่าตนเองไม่ปวดร้าวเพราะการนี้ เนื่อง
เพราะมันรักเซี่ยวเตียบอย่างจริงใจ ไม่นำพาทักบอดิตของนาง

แต่ตอนนี้มันเพิ่งทราบ มีความปวดร้าวบางประการที่ท่านมิเพียง
ไม่สามารถทนทานได้ กระทั่งลืมนั่งยังลืมนอนไม่ได้

เซี่ยวเตียบก่ล่าวอย่างหดหู่ “ข้าพเจ้าทราบที่ท่านต้องไม่ยอมให้ภัย
ข้าพเจ้าไฉนไม่ยอมบอกว่าคุณผู้นั้นเป็นใคร มันทำร้ายข้าพเจ้าและทำร้าย
ท่าน แต่ท่านมิเพียงไม่อาจเสาะหามัน ยังต้องคอยหลบเลี่ยงมัน”

เม่งแซฮุ้นกระแอมเบาๆ ก่ล่าวว่า “ข้าพเจ้า...ไม่ได้ตำหนิท่าน”

“ปากท่านแม้งล่าวเช่นนี้ จิตใจคงปวดร้าวยิ่ง การหลีกเลี่ยงความ
จริงเป็นเรื่องปวดร้าวประการหนึ่ง อย่าว่าแต่ท่านหาใช้บุคคลยินยอม
หลบเลี่ยงไม่”

“แต่ข้าพเจ้าเข้าใจ ท่านกับมันเมื่อกำเนิดบุตรคนหนึ่งยอมยากหลีกเลี่ยง
จากน้ำใจผูกพัน”

น้ำตาเซี่ยวเตียบพลันทะลักจากเบ้า ก่ล่าวว่า “หากท่านเข้าใจว่า
ข้าพเจ้าที่ไม่ยอมบอกความเป็นมาของมัน เพราะสืบเนื่องจากข้าพเจ้าคิด
พิทักษ์คุ้มครองมัน ท่านก็ผิดแล้ว”

เม่งแซฮุ้นกำหมัดแน่นแนบแน่น อดก่ล่าวมิได้ “หรือท่านไม่ใช่? ต่อให้
ท่านไม่ยอมบอกต่อข้าพเจ้า ไฉนไม่ยอมบอกต่อเหล่าแป๊ะ”

“ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้ากริ่งเกรงว่าเหล่าแป๊ะจะฆ่ามัน?”

เม่งแซฮุ้นปฏิเสธการตอบคำถามนี้

เซี่ยวเตียบหลังน้ำตาก่ล่าวว่า “ท่านผิดแล้ว หากข้าพเจ้าสามารถ
ฆ่ามัน ข้าพเจ้าจะลงมือแต่แรก แต่ข้าพเจ้าไม่อาจบ่งบอกชื่อแซ่ของมัน

ต่อท่านและเล่าแป๊ะ เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะ...”

นางไม้ได้บอกเนื่องเพราะอะไร เอ่ยถึงตอนนี้ก็สะอึกสะอื้นจนไม่อาจกล่าววาจาได้

เม่งแซฮุ้นมองดูนาง ประกายตาลเดือดในดวงตาแปรเปลี่ยนเป็นสมเพชเห็นใจ ยื่นมือออกมาช้าๆ ลูบคลำผมเผ้านุ่มสลวยของนาง กล่าวเป็นเสียงนุ่มนวล “ซึ่งความจริงข้าพเจ้าสมควรรู้จักเพียงพอ หนึ่งปีมานี้ ข้าพเจ้ามีชีวิตอย่างสุขสมโดยไม่ได้นึกฝันมาก่อนแล้ว”

มันพลันยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ท่านจดจำได้หรือไม่ว่า อีกห้าหกวัน เป็นวันเกิดของเล่าแป๊ะแล้ว”

เซี่ยวเตี้ยบกล่าวว่า “ท่าน...ท่านทราบได้อย่างไร?”

“เมื่อปีก่อนข้าพเจ้าใช้นามตั้งเจ้เม้งรุตไปอวยพรวันเกิดท่านผู้เฒ่า ปีนี้พวกเราหากสามารถนำทารกนี้ไปอวยพรวันเกิด เล่าแป๊ะคงปลาบปล้มประโลมใจยิ่ง”

เซี่ยวเตี้ยบขบริมฝีปาก กล่าวว่า “ท่านผิดอีกแล้ว ท่านผู้เฒ่าไม่เพียงแค่นำข้าพเจ้า ทั้งยังชิงชิงทารกนี้ เนื่องเพราะท่านผู้เฒ่ารู้สึกว่าคุณเราสร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่ท่านผู้เฒ่า ดังนั้น...ดังนั้นจึงอัปเปหิพวกเราสองแม่ลูกออกมา ทั้งยังประกาศว่าตราบใดที่ท่านผู้เฒ่ายังมีชีวิตอยู่ ไม่อนุญาตพวกเรากลับบ้านไป”

เม่งแซฮุ้นทอดถอนใจ กล่าวว่า “ที่ผิดครั้งนี้ไม่ใช่ข้าพเจ้า หากแต่เป็นท่าน เมื่อหนึ่งปีก่อนเล่าแป๊ะคิดฆ่าข้าพเจ้า แต่แล้วกลับปลดปล่อยข้าพเจ้า ท่านทราบหรือไม่ว่าเป็นเพราะเหตุใด?”

เซี่ยวเตี้ยบสั่นศีรษะ

นางไม้เคยถามไถ่เรื่องนี้ ไม่เคยเอ่ยถึงเล่าแป๊ะมาก่อน

เม่งแซฮุ้นจึงกล่าว “เล่าแป๊ะไม่ฆ่าข้าพเจ้า เพราะสืบเนื่องจากท่าน” “สืบเนื่องจากข้าพเจ้า?”

“เนื่องเพราะข้าพเจ้าบอกต่อเล้าแป๊ะว่า ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านมีชีวิต
อย่างสุขสม ท่านผู้เฒ่าจึงปล่อยปลະละเว้นข้าพเจ้า”

เซี่ยวเตี้ยบก้มศีรษะต่ำ เจียบงันเน้นนาน ในที่สุดก็อดถามมิได้
“ท่านผู้เฒ่าไหนคิดฆ่าท่าน?”

“เนื่องเพราะตอนแรกข้าพเจ้าคิดฆ่าเล้าแป๊ะ”

เซี่ยวเตี้ยบเงยหน้าขึ้น กล่าวอย่างตื่นตระหนก “ข้าพเจ้าทราบว่ามี
ผู้คนมากหลายคิดใคร่ฆ่าท่านผู้เฒ่า แต่ท่านไหนคิดลงมือด้วย?”

เม่งแซฮุ้นผีนยิ้มกล่าวว่า “เนื่องเพราะมีคนว่าจ้างข้าพเจ้าลงมือ”

“ผู้ว่าจ้างเป็นใคร?”

“เล็กบ่วงเทียน”

เซี่ยวเตี้ยบยิงตระหนกกว่าเดิม กล่าวว่า “แต่มันความจริงเป็น
สหายที่เล้าแป๊ะให้ความสนิทสนมที่สุด”

“สหายที่สนิทสนมที่สุดไม่แน่ว่าจะเป็นสหายที่เชื่อถือได้ที่ที่สุด”

“เล้าแป๊ะทราบเรื่องนี้หรือไม่?”

เม่งแซฮุ้นยิ้มพลางกล่าวว่า “เรื่องที่เล้าแป๊ะทราบมีมากมายกว่า
ทุกผู้คน ดังนั้นในความคิดข้าพเจ้า มาตราว่าตอนนี้เล็กบ่วงเทียนยังมีชีวิต
อยู่ ช่วงเวลานั้นคงยากผ่านพ้นได้”

เซี่ยวเตี้ยบเจียบงันนิ่งนาน จึงกล่าว “ในความเห็นของท่าน ข้าง
กายเล้าแป๊ะที่แท้มีสหายพึงเชื่อถือหรือไม่?”

“มี อย่างน้อยมีอยู่คนหนึ่ง”

“ผู้ใด?”

“ลูกเฮียงซวง”

“ท่าน...ท่านรู้จักมัน?”

กระแสรสเสียงนางกลับสั่นสะท้านเล็กน้อย นำเสียดายที่เม่งแซฮุ้น
ไม่ทันสังเกตพบ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่เพียงรู้จักมัน ยังรับประทานข้าว

ผัดที่มันปรุงด้วยตนเองสามชาม”

มันยัมอีกครา กล่าวต่อ “หาก मैं ข้าพเจ้ารั้งอยู่ที่นั่น ต้องคบหา เป็นสหายกับมันแน่นอน”

เซี่ยวเตี้ยบพลันไม่กล่าววาจา

เม่งแซฮุ้นกล่าวว่ “ข้าพเจ้าแม้อยู่ร่วมกับมันไม่นาน แต่พบว่ามัน มีบุคลิกพิเศษพิสดารประการหนึ่ง รู้สึกไม่ว่าเรื่องราวใด ท่านสามารถ เชื่อถือมัน ไม่ว่าเรื่องราวใด สามารถมอบหมายแก่มันอย่างวางใจ”

เซี่ยวเตี้ยบยังคงไม่กล่าววาจา

เม่งแซฮุ้นอุกใจคิด กล่าวว่ “ท่านไหนไม่กล่าวแล้ว?”

เซี่ยวเตี้ยบก้มศีรษะลงอีกครา กล่าวว่ “ท่านต้องการให้ข้าพเจ้า กล่าวอะไร?”

“ฟังว่าลูกเซียงซวงพำนักในบ้านท่านตั้งแต่เล็ก ท่านยอมรั้งจักมัน”

เซี่ยวเตี้ยบกล่าวสั้นๆ ว่ “ข้าพเจ้ารั้งจักมัน”

“ท่านเห็นว่ามันเป็นบุคคลเซียงไร?”

เซี่ยวเตี้ยบพลันยัดกายขึ้น เดินไปยังชายฝั่งทะเล

ยามนั้นทารกชายโห่ร้องเรไร ว่ “มารดา บังเอิญเข้าหานางร้องว่ “มารดา รีบมาดูป้อป้อเก็บเปลือกหอยสวยงามยิ่งอันหนึ่ง”

เซี่ยวเตี้ยบตาหน้าเข้าหา โอบกอดทารกชายแนบแน่น

ทารกชายหอมแก้มของนาง พลันกล่าวว่ “มารดาท่านไหนร้องให้ แล้ว?”

เซี่ยวเตี้ยบยกมือชี้ดวงตา กล่าวว่ “มารดาไหนเลยร้องให้ เพียง แต่ถูกทรายเม็ดหนึ่งไชเข้าตา...ลมในที่นี้รุนแรงยิ่ง พวกเรายังคงกลับ บ้านเถอะ”

นางโอบอุ้มทารกแนบแน่นกว่าเดิม อาทิตยส์สนรยาทอทาบเงาของ ทั้งสองลงบนหาดทราย ปรากฏเป็นเส้นสายยาวเหยียด

เม่งแซฮุ้นมองดูเงาหลังทั้งสองไม่กล่าวอะไรอีก
อาทิศย์สนธยาหลับฟ้า ม่านวิกาลกล้ำกรายต่อยๆ คลีคลุ้ม ตลอด
ทั้งร่างเม่งแซฮุ้นตกอยู่ในความมืดทะมึน

บางครั้งผู้คนเจ็ดสิบคนนับเป็นขุมกำลังอันกล้าแกร่งขุมหนึ่ง

เมื่อได้เห็นผู้คนเจ็ดสิบคนนี้ ท่านอาจไม่เคลือบแคลงสงสัยต่อคำพูด
ของเล่าเป๊ยะอีก

ผู้คนทั้งเจ็ดสิบคน บ้างสูงบ้างเตี้ย มีทั้งชราจนกรรจ์ ดูจากอาการการ
แต่งกายพวกมัน แสดงว่าศักดิ์ฐานะผิดแผกแตกต่างกัน

แต่พวกมันมีส่วนละม้ายเหมือนประการหนึ่ง

พวกมันอย่างน้อยหนักแน่นเยือกเย็นยิ่ง

อาทิศย์ฤดูใบไม้ร่วงยังแผดเผาร้อนแรง พวกมันยืนอยู่ใต้เปลวแดด
แรงกล้าเป็นเวลาสองชั่วยาม ทุกคนยังยืนแน่นิ่ง กระทั่งปลายนิ้วยังไม่
กระดิกเคลื่อนไหว

แต่สีหน้าพวกมันยังสงบเยือกเย็น ปรากฏการทำที่ขุ่นข้องรำคาญ ดู
ทำต่อให้พวกมันยืนอีกสามวันสามคืน พวกมันยังคงมีรูปลักษณะเช่นนี้ดังเดิม

เล่าเป๊ยะเรียกพวกมันยืน พวกมันก็ยืน

เล่าเป๊ยะสั่งพวกมันไป พวกมันก็ไป มาตราว่าเบื้องหน้าเป็นกระทะ
น้ำมันหรือทะเลเพลิงพวกมันก็ไป

ลูกเฮียงชวงนั่งดูพวกมันที่ริมหน้าต่าง อดกล่าวมิได้ “ตอนนี้สมควร
เรียกพวกมันไปรับประทานอาหารแล้วหรือไม่?”

เล่าเป๊ยะสั่นศีรษะ

ลูกเฮียงชวงกล่าวว่า “หรือท่านคิดให้พวกมันยืนอยู่เช่นนี้ตลอดไป?”

เล่าเป๊ยะกล่าวอย่างเฉื่อยชา “หากกระทั้งยืนยังยืนไม่ได้ ยัง
สามารถกระทำเรื่องสำคัญใดได้?”

เมฆดำกลุ่มหนึ่งเคลื่อนคล้อยเข้าบดบังอาทิตย์
ลูกเสียงฆวงแหงนมองท้องฟ้าแวมหนึ่ง กล่าวว่ “ดูท่าฝนใกล้ตก
กระหน่ำแล้ว”

“อิมม์ ฝนตกยิ่งประเสริฐ”

อสนีบาดพาดเปรี้ยว ฝนเม็ดใหญ่เทกระหน่ำลงมาจริง ๆ

ผู้คนที่ง้เจ็ดสิบคนยังยืนหยัดกับที่ หยาดฝนโตเท่าเม็ดถั่วเหลือง
สาดซัดอาคารณ้พวกมันจนชุ่มโชก แต่ทั้งหมดยังยืนแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว
เล่าแป๊ะพลันกล่าวว่ “เจ้าไยไม่ไห้พวกมันไปหลบฝน?”

ลูกเสียงฆวงกล่าวอย่างล้งเล “คำพูดข้าพเจ้ามีประสิทธิภาพหรือ?”

“เจ้าไยไม่ทดลองดู?”

ลูกเสียงฆวงชะงักหน้าออกไป กล่าวว่ “ฝนรุนแรงยิ่ง พวกท่าน
ไปหลบฝนในโรงอาหารเถอะ”

ในกลุ่มคนปรากฏคนผู้หนึ่งยกมือบังศีรษะ วิ่งตะบึงออกจากแถว

แต่ผู้คนที่หกสิบเก้าคนยังคงยืนสงบกับที่

คนผู้นั้นถลันออกมาหลายก้าว เหลียวหน้าไปยังเบื้องหลัง สีหน้า
พลันแปรเปลี่ยนไป ล่าถอยกลับเข้าแถวซ้ำ ๆ

แต่เล่าแป๊ะพลันกล่าวเสียงทุ่มหนัก “อูเม้งเจ้าเข้ามา”

อูเม้งก้มศีรษะเดินถึงริมหน้าต่าง

เล่าแป๊ะยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่ “เสื้อผ้าของเจ้าชุดนี้เนื้อผ้าไม่เลว
ฝีมือตัดเย็บประณีตไม่น้อย”

ที่อูเม้งสวมใส่เป็นชุดแพรสีคราม เนื้อผ้าและฝีมือตัดเย็บล้วน
ประณีตสวยงามยิ่ง

เล่าแป๊ะกล่าวต่อ “อาคารนี้แยียงนี้ถูกฝนสาดซัดจนชุ่มโชกนับเป็นที่น่า
เสียดายจริง ๆ มิน่าเล่าเจ้าจึงคิดหลบฝน”

อูเม้งหน้าเผือดขาว ตะกุกตะกักว่ “ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่มีเจตนา

เช่นนี้”

“ไม่มีเจตนาเช่นนี้? อย่างนั้นเจ้ากริ่งเกรงศิระชะเป็ยกโชค?”

อูเม็งกัมศิระชะดำไม่กล้ากล่าววาจาอีก

เล่าแป๊ะทอดถอนใจกล่าวว่า “ศิระชะถูกฝนสาดซัดเป็นหวัดได้โดยง่ายตาย ระหว่างนี้เจ้าสุขสำราญไม่น้อย สมควรถนอมร่างกายจริงๆ”

โบกมือแล้วกล่าวต่อ “รีบกลับบ้านไปอาบน้ำอุ่น ต้มสุราสักหลายจอก จากนั้นพักผ่อนหลับนอนเถอะ”

อูเม็งตาทอแววประหวั่นพรันพรึง พลันคุกเข่าโครมลงกล่าวเสียงสั่นสะท้าน “ข้าพเจ้าไม่ขอกลับไป ข้าพเจ้ายินยอมมพิลชีพกลางสนามรบเพื่อเล่าแป๊ะ”

เล่าแป๊ะยิ้มพลาบกล่าวว่า “สนามรบไม่ต้องการบุคคลเยี่ยงเจ้า ชีวิตของเจ้ามีค่าเกินไป”

ท่านพลันลงมือ ขณะที่ลงมือ ใบหน้ายังประดับด้วยรอยยิ้ม ในมือเล่าแป๊ะไม่ทราบเพิ่มกระบี่สั้นเล่มหนึ่งตั้งแต่เมื่อใด ประกายกระบี่วูบขึ้นแวบ ศิระชะของอูเม็งก็หลุดกระเด็นจากบ่า!

เล่าแป๊ะกล่าวเสียงเนิบนาบ “รักษาศิระชะมันให้ดี ระวังอย่าถูกฝนสาดซัด”

ไม่มีผู้ใดกล้ากล่าววาจา ถึงกับแทบไม่มีผู้ใดกล้าระบายลมหายใจ

กระทั่งปลายจุมูกูกเฮียงซวงก็ปรากฏเหงื่อเย็บไหลซึม

เล่าแป๊ะมองดูมันแวบหนึ่ง กล่าวอย่างเฉื่อยชา “นี่เป็นการต่อสู้พิสูจน์ความเป็นตาย ดำรงหรือล่มสลายของเรา ผู้ที่ติดตามเราปฏิบัติกาต้องเคารพคำสั่งเราโดยเคร่งครัด เจ้าเข้าใจหรือไม่?”

สีหน้าลูกเฮียงซวงปรากฏแววเคารพยำเกรง กัมศิระชะรับคำ

บัดนี้ขุมกำลังเจ็ดสิบคนหลงเหลือเพียงหกสิบเก้าคน

เล่าแป๊ะกล่าวว่า “ผู้คนแถวหน้าสุดสิบเก้าคนเข้ามาก่อน”

บนโต๊ะกึ่งกลางห้อง กางไว้ด้วยแผนที่แผ่นหนึ่ง

เป็นภาพแผนที่ของป้อมอินทรีเหิน

เล่าแป๊ะชี้มือลงบนแผนที่ อธิบายว่า “นี่เป็นคูคลองนอกกำแพงป้อมอินทรีเหิน เห็นคูคลองมีสะพานซึก ปกติสะพานซึกน้อยครั้งจะปล่อยลงภารกิจของพวกเจ้ายึดครองสะพานซึกนี้ เข้าใจหรือไม่?”

ผู้คนลืบเก้าคนพากันผงกศีรษะรับ

เล่าแป๊ะกล่าวอีกว่า “ทุกวันเที่ยงตรง ภายในป้อมอินทรีเหินจะเป่าหลอดเขา ถึงเวลาเปลี่ยนเวรยามรับประทานอาหาร พวกเจ้าพอได้ยินเสียงเป่าหลอดเขาให้ลงมือทันที ไม่อาจเร็วกว่านี้หรือช้ากว่านี้เด็ดขาด”

ผู้คนลืบเก้าคนกล่าวโดยพร้อมเพรียง “น้อมรับคำสั่ง”

เล่าแป๊ะกล่าวว่า “วันปฏิบัติการคือเที่ยงวันขึ้นเจ็ดค่ำ ดังนั้นพวกเจ้าต้องเร่งรุดถึงที่หมายในเช้าวันมะรืน เสาะหาสถานที่ซ่อนตัวก่อน”

ท่านกล่าวสืบต่อ “เราจัดเตรียมเสื้อผ้าชุดพ่อค้าวานิชแก่พวกเจ้าตามรายการ พวกเจ้าทางที่ประเสริฐให้กระจายกำลังออก แต่ต้องประสานต่อเนื่องกัน ไม่อาจพลัดพรากจากกัน ยิ่งอย่าได้กระตุนความสนใจของบุคคลอื่น หากเกิดเรื่องเมาสุราอาละวาดเสาะหานางคณิกา เล่นการพนัน ต้องถูกประหารสิ้น”

ผู้คนลืบเก้าคนรับคำโดยพร้อมเพรียง “บริวารไม่กล้า”

เล่าแป๊ะผงกศีรษะกล่าวว่า “ตอนนี้พวกเจ้าไปตระเตรียมตัว หลังจากรับประทานอาหาร ก็ออกเดินทางในบัดดล”

โบกมือแล้วกล่าวต่อ “ตอนที่ออกไป เรียกหาผู้คนหน่วยเอ็งจู้ (หน่วยเหยี่ยว) ทั้งยี่สิบสองคนเข้ามาด้วย”

ผู้คนทั้งสิบเก้าคนพ้อออกจากห้อง ลูกเสียงขวางอดกล่าวมิได้ “ท่านตกลงใจลงมือในวันขึ้นเจ็ดค่ำ?”

“ใช่”

“แต่วันขึ้นเจ็ดค่ำเป็นวันคล้ายวันเกิดของท่าน”

“เราทราบ”

ลูกเฮียงซวงกล่าวว่า “ปีนี้ท่านแม่ประกาศว่าจะไม่จัดงานวันเกิด แต่ข้าพเจ้าคิดว่า ต้องมีสหายเก่าบางคนรุดมาอวยพรวันเกิด ดังนั้นข้าพเจ้า ยังจัดเตรียมที่พำนักสำหรับผู้คนสองสามร้อยคนและสุราอาหารจำนวนหนึ่ง”

มันยืมเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ “ผู้รุดมาอวยพรวันเกิดปีนี้แม่ไม่ มากมายเช่นปีที่แล้วมา แต่ข้าพเจ้าคิดว่าอย่างน้อยสมควรมีประมาณ สองสามร้อยคน”

เล่าเป๊ะกล่าวอย่างเฉื่อยชา “เจ้าจัดเตรียมอย่างเต็มที่ หากมีผู้คน รุดมาให้ต้อนรับขับสู้อย่างสมเกียรติ มิหนำซ้ำบอกต่อพวกมันว่าเราบรรลุ ถึงป้อมอินทรีเหินแล้ว ไม่แน่ว่ากำลังเสี่ยงชีวิตกับเจ้าหมื่นอินทรี”

ลูกเฮียงซวงกล่าวว่า “แต่ท่านไยต้องเจาะจงเลือกวันเกิดเป็น วันนุกจุ้โจม?”

“เจ้าคงคิดไม่ถึงว่าเราจะเลือกวันนั้นกระมัง?”

“ข้าพเจ้าเข้าใจว่า อย่างน้อยท่านสมควรเลื่อนไปอีกวันสองวัน”

เล่าเป๊ะกล่าวว่า “เจ้าคิดไม่ถึง เจ้าหมื่นอินทรียอมคิดไม่ถึงเช่นกัน ดังนั้นเราจึงเลือกวันนี้”

ท่านแยมยืมแล้วกล่าวต่อ “ครั้งนี้หากเราเสียชีวิตในการต่อสู้ วัน ชาติและวันมรณะพอดีเป็นวันเดียวกัน พวกเจ้าภายหลังหน้าหากเช่นไหวระลึก ถึงวิญญาณเราไยมิใช่ทอนปัญญาหยุ่งยากไม่น้อย?”

ลูกเฮียงซวงไม่กล่าวอะไรอีก เนื่องจากยามนั้นปรากฏผู้คน ยี่สิบสองคนห้อยมือแนบลำตัวเดินเข้ามา

ภารกิจของผู้คนยี่สิบสองคนนี้คือชิงจุ้โจมประตูลูกสะพานชัก พอ ปล่อยก็ทะลวงฝ่าเข้าไป

พลังฝีมือผู้คนหน่วยเหี่ยวก่อนข้างสูงเยียมกว่า วิชาตัวเบาก็ไม่เลว

แต่อาศัยผู้คนที่สืบสองคน คิดบุกจุโจมประตูหน้ายังออกจะเสี่ยงอันตรายไป

ผู้ที่เข้ามาเป็นระลอกสามมีจำนวนยี่สิบคน

ผู้คนที่สิบคนนี้มีวิชาตัวเบาสูงสุด มีหน้าซ้ำทุกคนชัดเจนในการใช้อาวุธลับ ดังนั้นภารกิจของพวกเขาเป็นคือประสานงานกับหน่วยเหยี่ยว จุโจมทางกำแพงล้อมสองฟากข้างประตูหน้า ชัดอาวุธลับใส่ หน่วยยามรักษาการณ์บนกำแพงป้อม

ที่หลงเหลืออีกแปดคน เป็นองครักษ์ประจำตัวเล่าแป๊ะ

ลูกเฮียงซวงอดถามมิได้ “แผนปฏิบัติการครั้งนี้ใฉนมุ่งจุโจมทางด้านหน้า ไฉไม่แบ่งจำนวนครึ่งหนึ่งอ้อมตลบหลัง?”

ซี้มือไปยังภาพแผนที่ของป้อมอินทรีเห็นกล่าวว่า “ป้อมอินทรีเห็นแม้อยู่บนยอดเขา แต่หลังป้อมอิงผนังผาลาดชัน หากใช้คนปืนป่ายขึ้นยอดผาลา จุโจมบริเวณหลังป้อม ทำให้ฝ่ายตรงข้ามพะวัคพะวน ไฉมิใช่เหมาะสมกว่า?”

เล่าแป๊ะหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า “ครั้งนี้ผู้ใดกำหนดแผนจุโจม? เป็นเจ้าหรือเรากันแน่?”

ลูกเฮียงซวงไม่กล้ากล่าววาจาอีก

แต่จิตใจมันอดเคลือบแคลงสงสัยมิได้

แผนปฏิบัติการครั้งนี้ไม่เพียงเสี่ยงอันตราย แทบถึงกับกล่าวได้ว่าไปหาที่ตาย

เนื่องเพราะเยี่ยงนี้ ป้อมอินทรีเห็นมิเพียงมีเปรียบในชัยภูมิ จำนวนคนก็มากกว่ามากนัก มีหน้าซ้ำสามารถนั่งเฉยแทนตราครุฑ ซึ่งเป็นฝ่ายมีเปรียบกว่าทุกด้าน

คำนวณจากพฤติการณ์ที่แล่วมาของเล่าแป๊ะ ใฉนวางแผนการโง่เขลาบัดซบปานนี้?

...หรือท่านยังลอบวางแผนอื่นอีก?

